

10^E JAARGANG N^O 19 — 25 JULI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

OOGEN, DIE MEN NOOIT VERGEET

(Foto M.G.M.)

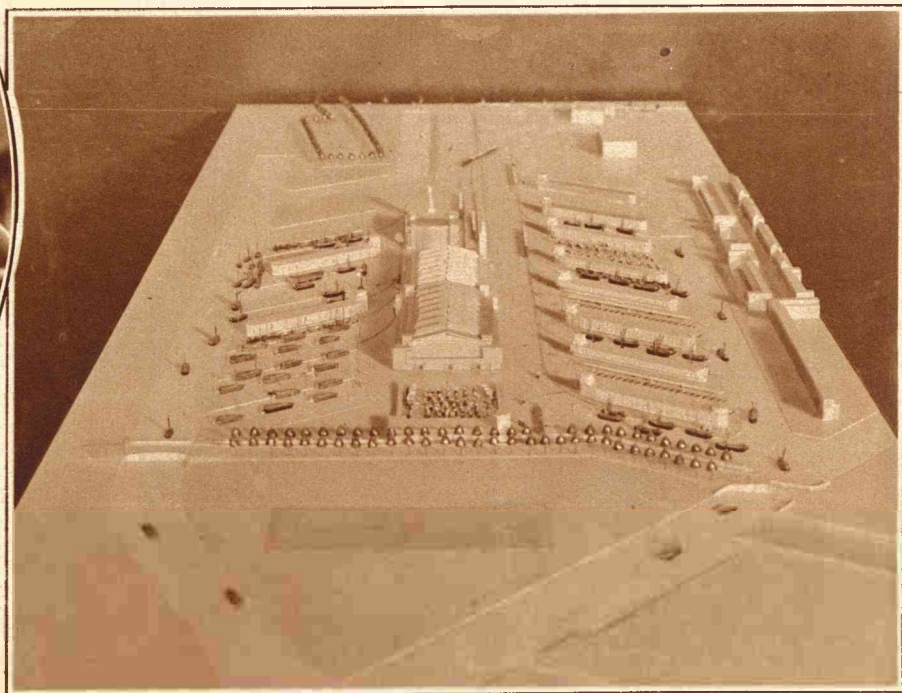
De Volksbond tegen Drankmisbruik hield zijn 56ste algemeene vergadering in het gebouw der A.M.V.J.

IN EN OM DE Hoofdstad

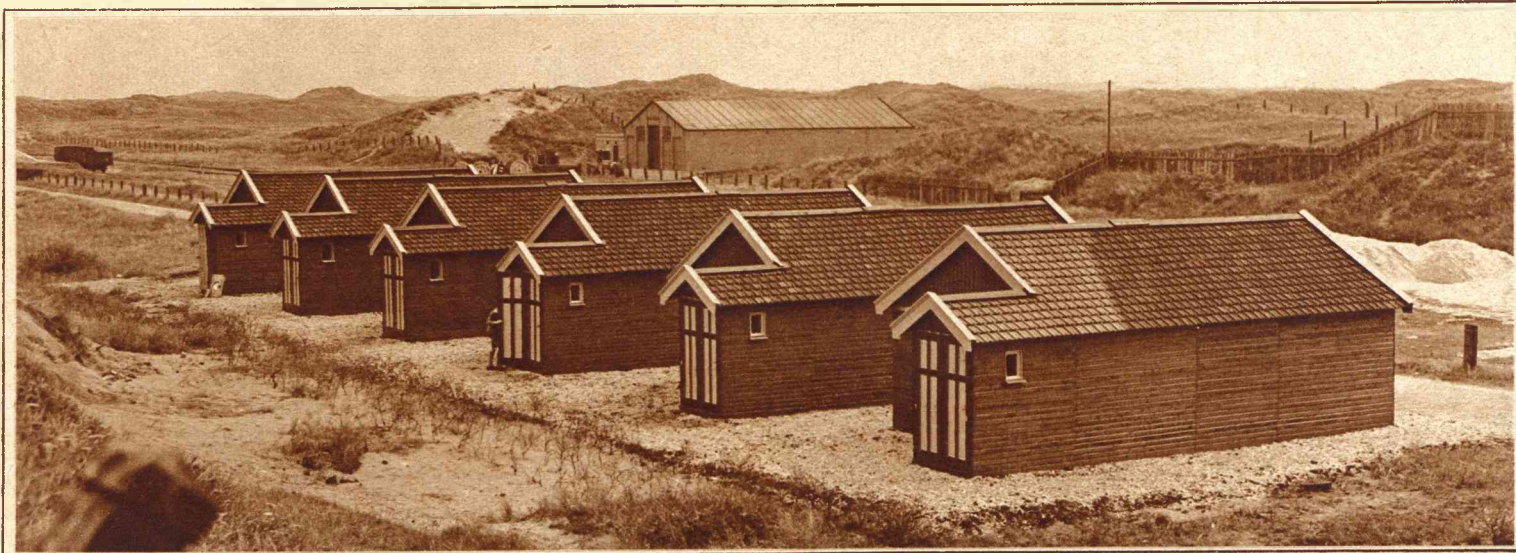

„Heusche” cowboys bezochten de hoofdstad. 'n Amsterdamsche jongen krijgt gelegenheid zoo'n held van de Wild-West van nabij te bewonderen.

N. P. = Niet Parkeeren.
Meerdere straten en pleinen in de stad zijn dezer dagen door de verkeerspolitie voorzien van waarschuwborden, welke aangeven, dat het niet geoorloofd is daar zijn auto neer te zetten.

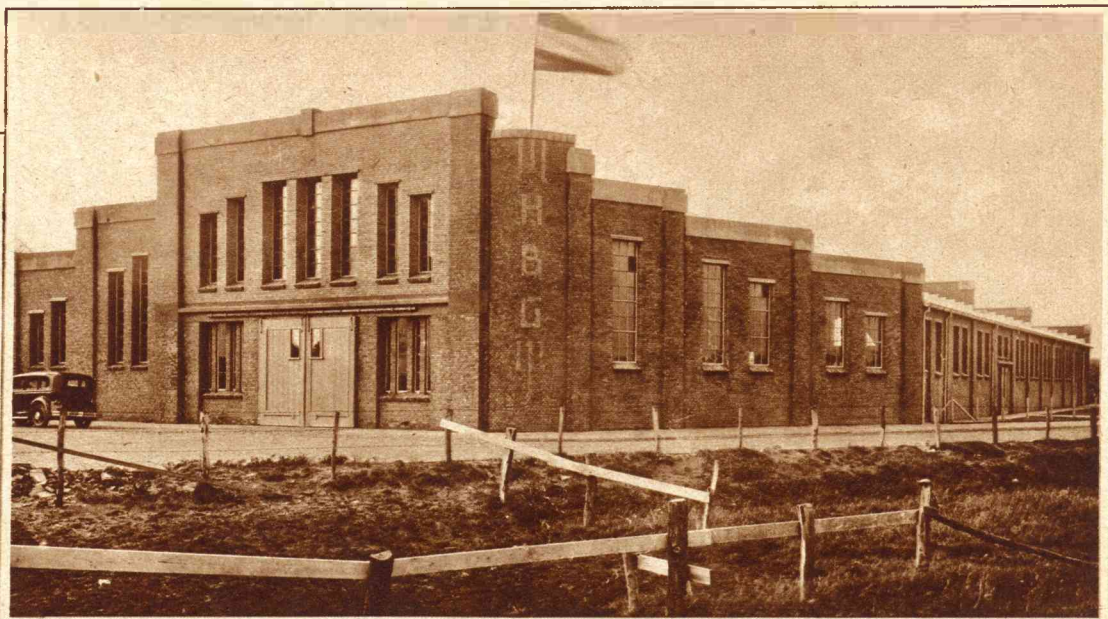

In het Stedelijk Museum houdt „Publieke Werken” een tentoonstelling, welke zich vooral in de belangstelling van deskundigen zal mogen verheugen. O.a. is er tentoongesteld een maquette van het nieuwe plan der Amsterdamsche markthallen.

Te Zandvoort werden de eerste huisjes van de Spoor- en Tramweg-vacantiehuizen-stichting in gebruik genomen.

Het derde Veilingsgebouw van de Coöp. Veilingvereniging voor Bloembollenkweekers te Lisse is in gebruik genomen.

De ruïne.

Een ontzettend auto-ongeluk had plaats ter hoogte van de Amsterdamsche Poort te Haarlem. Een Fordauto geraakte bekneeld tusschen twee treinen der E.S.M. Een der inzittenden, de heer P. Verkley, werd op slag gedood. Het slachtoffer wordt uit den bekneelden auto gelid.

De heer Verbeek, agent van de Stad Amsterdam te Aalsmeer, en zijn echtgenote vierden hun 40-jarig huwelijksfeest.

Een goed overzicht van de situatie.

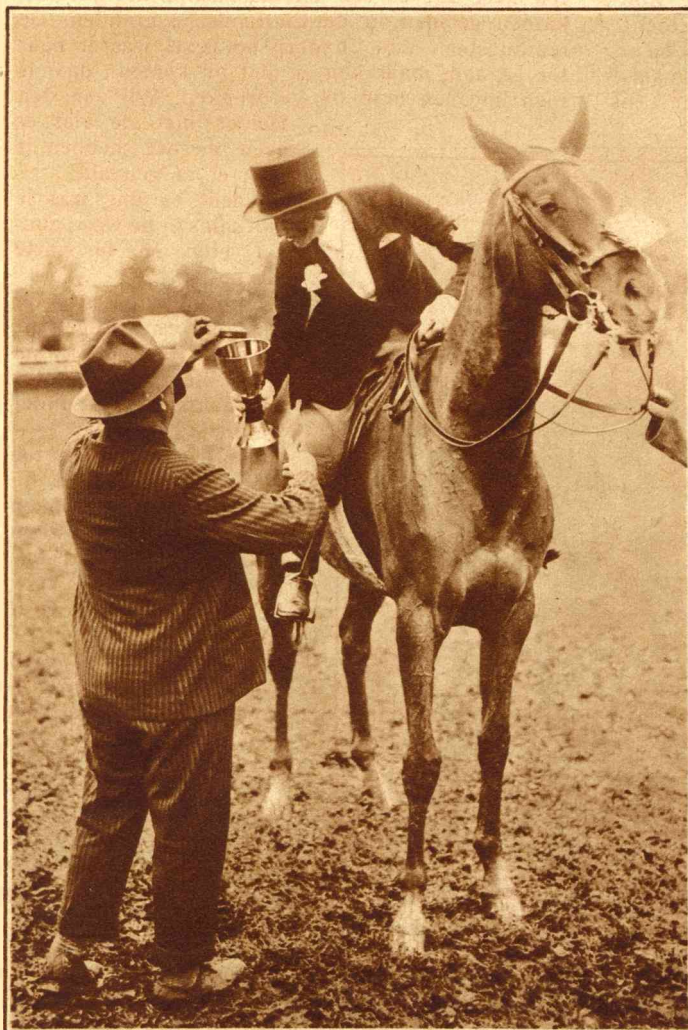
De „Historische Quadrille”, welke veel bijval vond.

Paardensport te Hoofddorp

Het jaarlijksche Concours-Hippique en Spring-concours te Hoofddorp in den Haarlemmermeer is steeds een der grootste festijnen voor liefhebbers en beoefenaars der paardensport. Ook ditmaal was de belangstelling en de deelname zeer groot, ondanks het minder gunstige weder.

Tweespannen Landbouwtuigpaarden werd gewonnen door den heer R. Veldstra met „Amarilla” en „Ramona”.

Ruiters der Amsterdamsche Bereden politie in actie.

Mej. Thea Stokvis won op Lady Aynsley het nummer Schoonste Rijpaard. De overhandiging van den beker.

De nieuwe reddingsboot „Neeltje Jacoba”

Nu zat hij rustig in de gezellige kamer van zijn vriendelijk eenvoudige woning in de

Kanaalstraat te IJmuiden en had hij den tijd me eens uitvoerig te vertellen van zijn leven ter zee en z'n moeitevolle tochten met de reddingsboot.

Zooals hij daar zat in z'n „gemakkelijken stoel” kreeg je onmiddellijk respect voor dien kleinen, stevig gebouwden zeeridder, wien geen zee te hoog is.

„Wist je m'nheer,” zoo begon hij maar aan één stuk door smakelijk te vertellen, dat 'k een „grootvaderzegger” ben van „opa?”

U weet toch wel, dat ze indertijd Dorus Rijkers zoo noemden?

Toentertijde woonden we allemaal in Den Helder, daar zijn we feitelijk van afkomstig als vletterlui. De „vletters” zijn menschen, die aan de schepen en booten, die uit zee naar de haven komen, hun diensten aanbieden met het vastleggen of „meren” van de schepen; het wachthouden voor de sluizen; het opstoomen van de vaartuigen naar Amsterdam — ja, wát niet al... want bij die groote booten komt héél wat kijken, dát begrijp je. Dat alles nu is het werk van den vletterman. En dat vak oefen je uit met een bootje, een zoogenaamde vlet, waarmee je moet roeien en zeilen bij weer en ontij. 't Eenigste wat je bij je hebt, zijn een paar stevige haken.

Dat waren vroeger tochten om in 't „vrije bedrijf” als vletterman je kostje op te halen — want je boterham lag op zee. En altijd maar weer wou je er gauwer bij zijn dan een ander.

Jonge, jonge... wat ging het er toen toch raar van langs!

Dagen aaneen, ja soms een heele week was je weg met je vlet op zee, meestal met z'n drieën of vieren. Als ik álles zou vertellen, wat 'k zooal meegemaakt heb, dan zaten we hier morgenochtend nóg.

En in die jaren kon 't me nooit te bar. 'k Liet me nog liever door 't water over den fokkemast gooiën, vóór ik het opgaf....

Als je dan weggang sneed moeder de vrouw een pakket boterhammen van je welste, want ze wist niet, wanneer ze je weerom zag.

Later is dat vletterbedrijf geheel anders geworden.

Hier bij ons te IJmuiden heb je nu feitelijk drie ploegen: twee voor de koopvaardij en één voor de visscherij. Die voor de koopvaardij schepen heeten de „Koperen-” en de „Gouden Ploeg”. Die, waar ik tot voor korten tijd nog aan verbonden was, bestaat uit twaalf man vaste en twee losse en is in vieren verdeeld, zoodat ze er altijd beschikken over vier man. Deze vier menschen houden dag en nacht de wacht om de schepen te bevletteren.

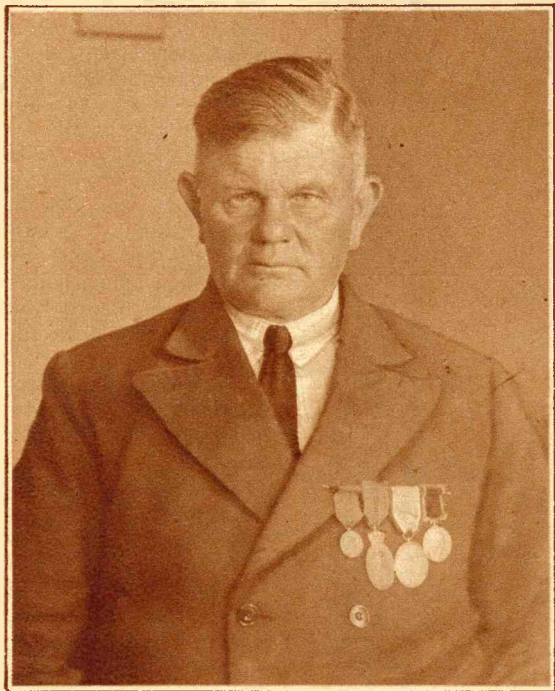
Twee ervan zijn altijd vóór aan de haven bij de zoogenaamde „semaphoor” en de twee anderen zitten in ons wacht-huisje, terzij van de sluis. Daar staat ook het vletterhuisje van de gouden ploeg.

De semaphoor, mijnheer, dat is 't gebouw met de seinen van de kust-wacht. Die staat bij de haven in de nabijheid van den vuurtoren. In de aller-eerste plaats is de semaphoor voor het watersein en geeft zij den stand aan: overdag met ballen, 's nachts met witte- en groene lichten. Op de

SCHIPPER P. J. A. KRAMER TE IJMUIDEN VERTELT

„De sterke kerels zonder moorden,
De helden van de kust,
Die, toen ze 't S.O.S.-sein hoorden,
Zich aan orkaan noch stortzee stoorden,
Van 't doel berouwt.”

(uit „Stille Helden”, door J. Moulijn)

Schipper Kramer, die aan onzen medewerker van zijn leven vertelde.

semaphoor zien ze uit met geweldig sterke kijkers. Overdag vraagt de loodsboot, die „buitengaats” is, naar den naam van 't schip; dan geeft de loodsboot dien over aan de semaphoor en deze seint hem door naar 't havenkantoor bij de sluizen. Zóó weten ze altijd, welke boot er uit zee in aantocht is. 's Nachts gaat dat óók door met Morse-seinen.

En nu hebben de verschillende stoombootmaatschappijen bijna allemaal een contract met één

van de ploegen en weten ze dus onmiddellijk, of het al- of niet een boot voor hen is. Dan moeten ze

er met de vlet naar toe; tegenwoordig een motor-vlet.

't Vrije concurrentiebedrijf is nu bijna geheel weg en je zou er je brood niet meer mee kunnen verdienen. Maar hiermee is 't dan ook héél wat gewoner geworden. Van reuzetochten is nu geen sprake meer... nu komen ze met het vletteren bijna nooit meer buiten de pier.

Ja... met de reddingsboot... dat benne andere tochten.

Zie zoo, m'nheer... nou zal moeder de vrouw een kopje thee voor ons inschenken en dan gaan we wat van 't reddingswezen vertellen.' Onderwijl kwam de oudste zoon thuis; zoo'n stevig gebouwde boy met een paar heldere kijkers; ook een, in wien het zeemansbloed bruist: het „opabloed”; één der jonge zeeridders van onze kusten, moedig als een leeuw.

„Zoo onder mekaar, dan praat je er niet over, natuurlijk. Maar als je hier zoo rustig zit, dan staat je alles weer helder voor den geest. Maar dit zeg ik u... jaartallen en zoo... dát weet ik niet meer.

Als jongen van zeventien jaar zat ik al bij „opa” in de reddingsboot. Dat was dus, toen we nog in Den Helder woonden en we allemaal nog vletterlui waren in de vrije concurrentie. Dan was je dag en nacht in de weer om er maar 't eerst bij te komen.

Eens op een keer... 't was verschrikkelijk bar weer, zaten er op een morgen twee booten in de „gronden”; de eene was „de Harrow”, een Engelsche katoenboot en de andere een kolenboot. Dát was een tocht om er bij te komen! Toen ten tijde had je de motorreddingsbooten nog niet en moest je alles doen met je riemen.

Net, toen we bij de Harrow kwamen, brak ze in tweeën; dus je kunt wel denken, dat 't niet mooi was. Jonge, jonge, wat hebben we toen gemarteld. Maar toch hebben we alle menschen van de beide booten gekregen. Voor de redding van de Harrow hebben we toen de man tien gulden gehad; daar werd je niet rijk van... Op een anderen keer zat er een viermastschip, met jute en katoen geladen, in de Eierlandsche gronden. De reddingsboot van Coxdorp op Texel was er naar toe gegaan, maar kon er niet bij komen; daar is toen nog een man bij verdrongen. Wij van den Helder met de vlet er heen en we hebben 't volk er af gehaald.

Nacht en dag was je dan soms in de weer, zonder eten en in natte kleeën.

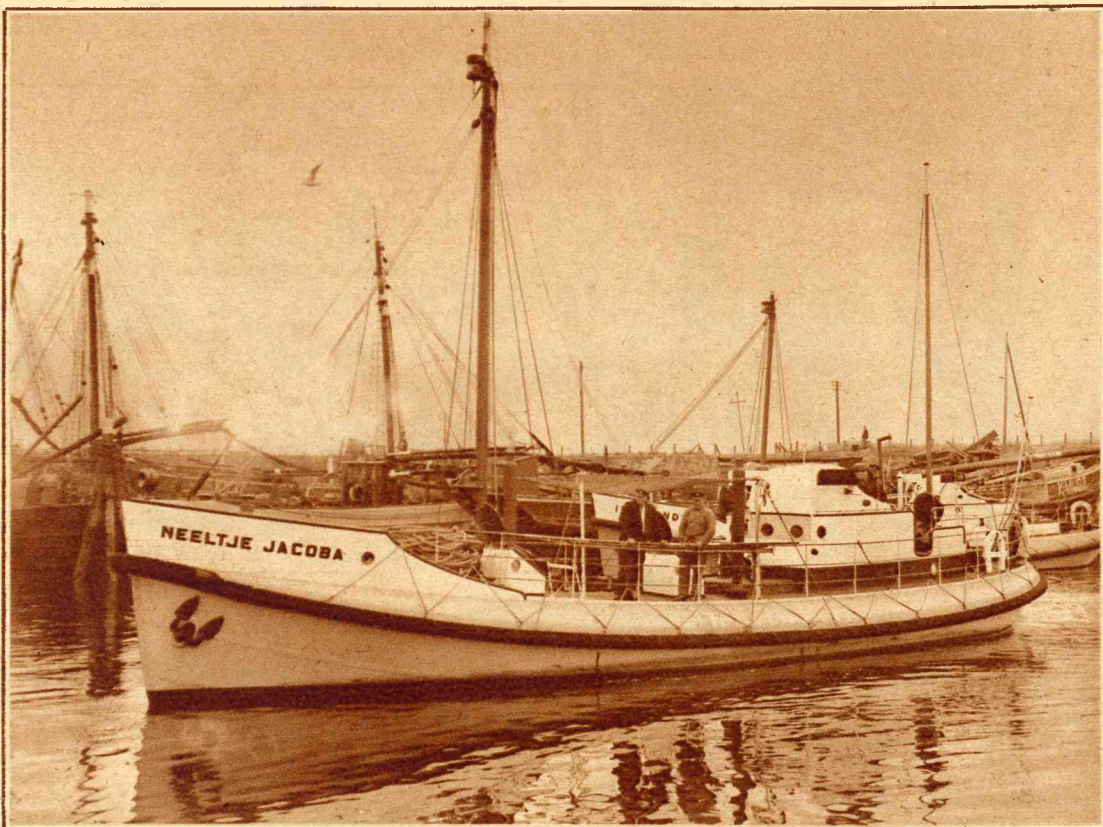
Op een anderen keer was er een Engelsche haringdrifter; die kwam op de kleine pier terecht en raakte geheel onder water.

Daar ging 'k naar toe met Piet Visser, die bij de „Salento” verdrongen is en met m'n zoon Gerrit. Ja... die was er óók bij. En ook toen hebben we 't volk er af gehaald.”

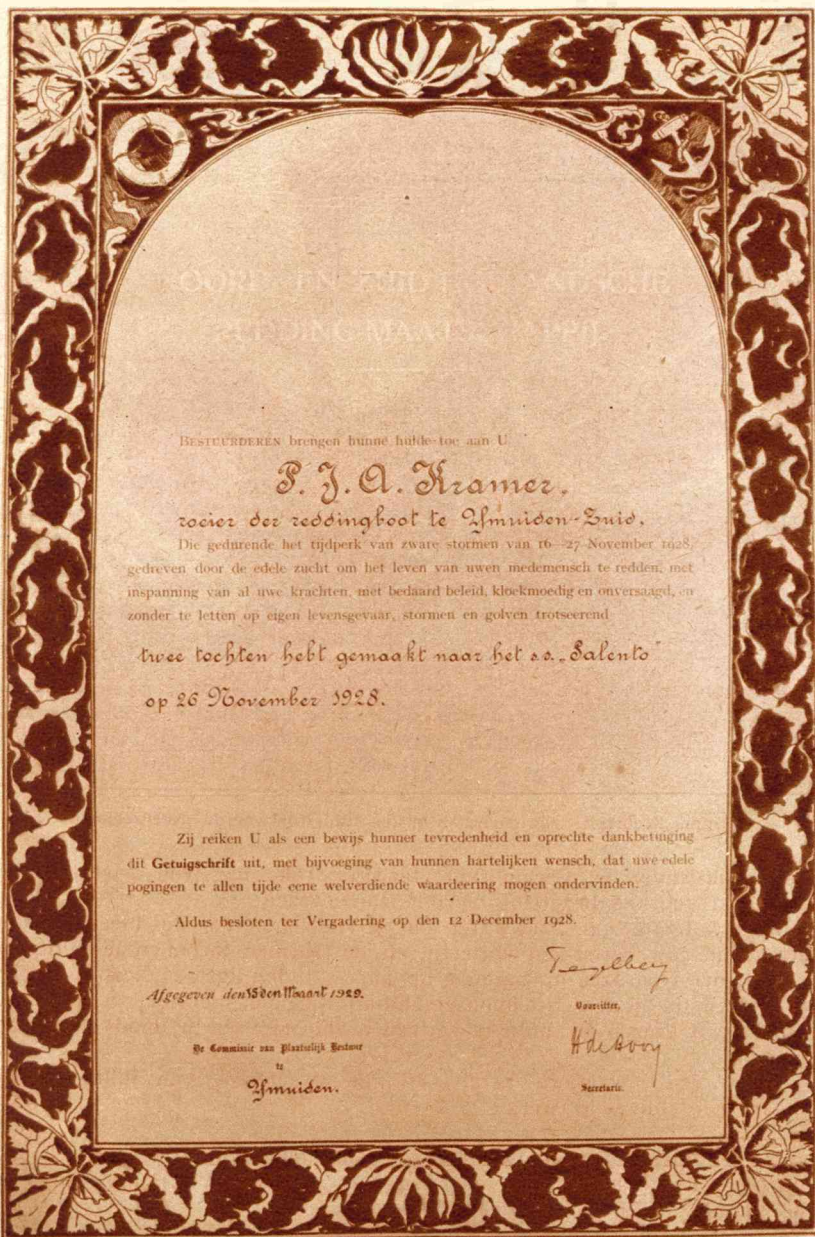
Even dwaalden de oogen van onzen gezelligen prater naar een portret aan den wand... We begrepen het...!

„Is hij óók op zee gebleven, Kramer?” vroegen we bescheiden.

„Gebleven? Ja... en neen... verongelukt. En nog wel hier in de haven, en hij kon net zoo goed zwemmen als een visch. 't Was winterdag... en er lag een schip, wat we

De „Neeltje Jacoba”, het nieuwe reddingsvaartuig, door de Vereeniging voor den Effectenhandel geschonken, waarop schipper Kramer gezagvoerder is.

Twee eerediploma's, door de Noord en Zuid Hollandsche Redding-Maatschappij aan schipper Kramer uitgereikt.

aan de „meerstoelen” hadden vastgelegd. 't Werd middag... en avond, maar Gerrit kwam niet thuis, m'n flinke jongen van ruim twintig jaar... en oppassend. Toen wist je wel, dat 't niet in den haak was. 't Laatst hadden ze hem bij de boot gezien. 'k Ben zelf óók nog gaan kijken... maar vond hem niet. Overal hebben we gevraagd... maar hij kwam niet. Je zoekt maar... ja... die boot heette „de Vechtstroom”. Toen kwamen we een wachtman tegen.

„Ze hebben 'em gevonden,” zei hij.

„Is ie dood of levend?” vroeg ik.

Maar ik zag het wel. M'n oudste jongen... 21 jaar. In 't donker is hij zeker van den wal geraakt en op de schroef gevallen... En... of 't nóg niet genoeg was... nou een tijdje geleden is een andere jongen van me met hengelen van de pier geraakt en ook verdronken. Zelf de menschen uit zee moeten halen en je eigen kinderen komen er in om...”

Even stakte z'n stem en knipperde hij met z'n oogen. Hij dronk z'n kopje thee leeg... en sloeg de oogen neer...

„In den oorlogstijd was er natuurlijk héél wat te doen,” vervolgde hij weer z'n verhaal; „ook met die getorpedeerde

schepen. Toen zijn we zelfs wel heel bij den „Noordhinder” geweest... daar bij Vlissingen. En nou van de latere jaren dateert meer de ramp van de „Shonga”, u weet wel: die groote cacao-boot, toen 't strand bezaaid lag met de cacao-boonen. Daar hebben we ook een gedeelte van 't volk afgehaald...”

We waren natuurlijk benieuwd naar de laatste heldendaad: den tocht naar de „Salento”, nu bijna twee jaar geleden met man en muis vergaan voor de kust van Zandvoort en Bloemendaal.

„Ja... ja...” begon Kramer weer te vertellen... „dat was niet gemakkelijk... 's Morgens om zes uur werd ik geroepen door iemand van 't havenkantoor, dat er twee schepen in nood verkeerden. 't Eene was dat groote Italiaansche stoomschip „de Salento”.

Meteen had 'k me al aangekleed en zonder me te wasschen — daar gunde 'k me geen tijd voor — ging 'k naar 't havenkantoor om te hooren „wat er loos was”. De andere menschen waren natuurlijk ook al geroepen. 't Was meen ik den 16den November... en vliegend weer. 'k Heb toen ook nog mijn broer laten roepen en mijn zoon, die u zoo pas gezien hebt, was er na-

tuurlijk óók bij. Met de autobus zijn we toen naar de Zuidpier gegaan, naar de reddingsboot. Frans Peters was schipper van de Zuidboot en wij gingen dus met hem als roeiers mee.

Spoedig kwamen we met onze reddingsboot op den tractor bij de strandingsplaats en toen naar zee. De Zandvoortsche reddingsboot stond er toen al. Ze vroegen me, wat 'k ervan dacht.

„'t Is een moeilijke taak,” zeg ik, „maar daad'lijk maar aanpakken!”

Zóó gingen we den eersten keer met de boot te water. Maar er stond een geduchte stroom en we dreven te laag. Behouden kwamen we aan 't strand terug. Toen moesten we eerst weer met de boot hoogerop en toen maar weer in zee gestoken. We waren zoowat een zeshonderd meter uit de kust, toen er een stuk water kwam, waardoor we niet „kapsijdsden”, maar finaal onderste boven werden gegooid. Eensklaps hoor ik roepen, terwijl ik zwam:

„Vader... vader...! kan je je helpen?”

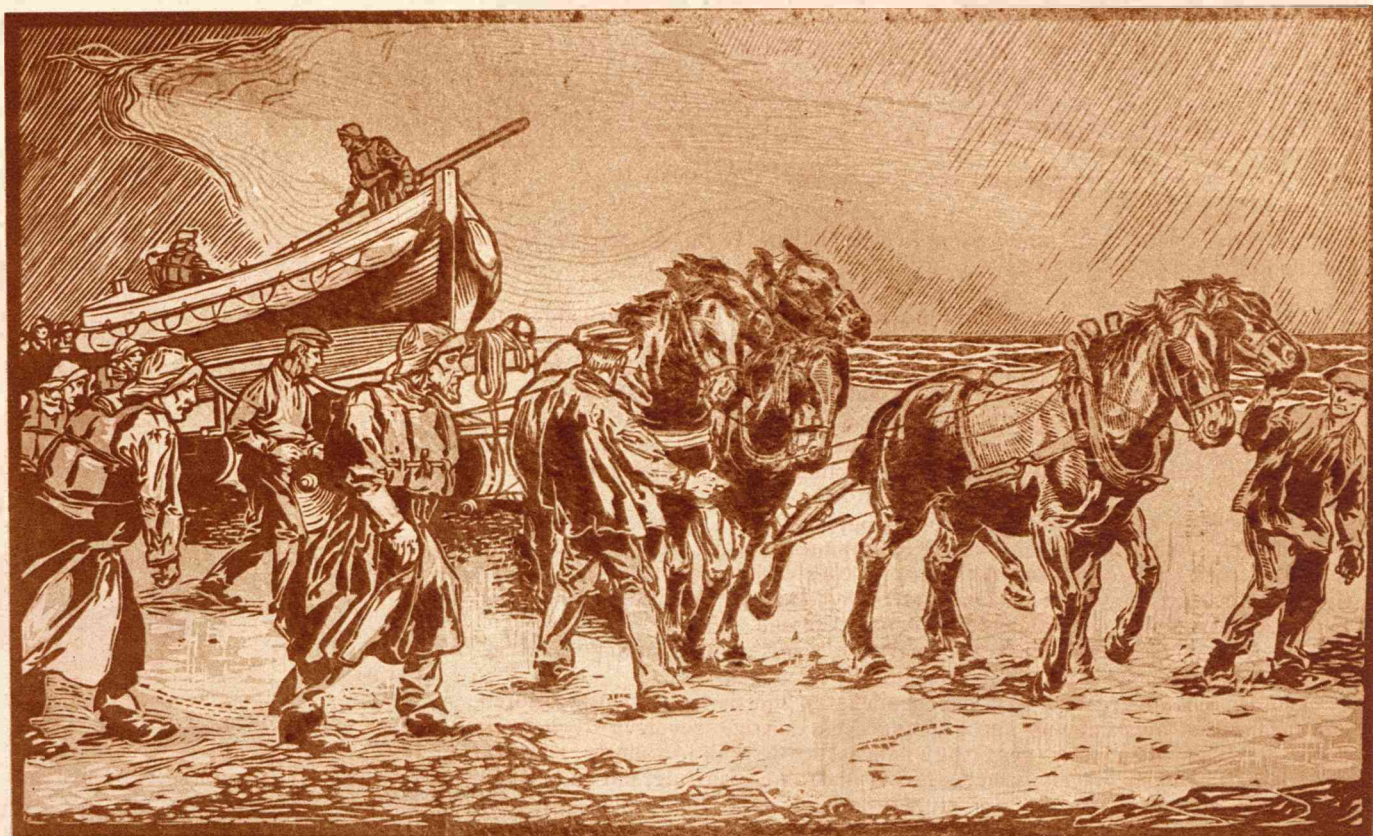
't Was een verschrikkelijk holle zee! Maar toch bleef m'n zoon naast me zwemmen. Zoo wisten we de omgeslagen boot te bereiken.

Toen zou er wéér een zinken, dat was Theodorus Dropman. Onmiddellijk springt m'n jongen van de boot weer in zee om hem te helpen, anders was Dorus vast en zeker naar den kelder gegaan. Toen is hij voor de derde maal gegaan om z'n oom te halen. Toen we op 't laatst allemaal op de boot waren, keken we mekaar aan. We misten er één... dat was Piet Visser, die zat onder de boot en is verdronken.

En later is er nóg een van ons overleden in 't ziekenhuis... dat heeft u toen zeker wel in de kranten gelezen. Hoe 't kwam, dat weet ik niet. Maar 'k had drie wonden aan m'n hoofd, die moesten gekramd worden en ik bloedde verschrikkelijk. En ik lachte maar...

Eerst dachten ze, dat 'k gek was geworden. Er was een massa hulp aan 't strand; 't Roode Kruis was er ook bij. Sommige dames liepen tot d'er middel toe in 't water, om maar te helpen. Toen brachten ze ons in een gebouwtje te Bloemendaal en werd er heete koffie en cognac gegeven. En toen wouen ze me naar 't ziekenhuis brengen.

„Je mag me nergens anders naar toe brengen, dan naar huis,” zeg ik. Toen ben m'n zoon en ik

1824 - 11 NOVEMBER - 1924
DOOR HET BESTUUR DER
NOORD- EN ZUID-HOLLANDSCHE REDDING-MAATSCHAPPIJ

Schipper P. J. A. Kramer

in de natte plunje met een luxe-auto thuis gekomen.

Moeder blij natuurlijk! Maar m'n jongen vroeg maar om eten.... en die wou er met alle geweld weer naar toe. En wát de dokter ook deed om hem tegen te houden, omdat hij zooveel water had binnengekregen; hij is tóch weer gegaan.... maar niet weer in zee. De menschen van de „Salento” zijn allemaal verdronken....”

We hadden het reeds gemerkt: aan de wanden van de vriendelijke woonkamer hingen de verschillende „getuigschriften” van Kramer's heldendaden in lijst. Maar hij zelf sprak er met geen enkel woord over. We moesten „trekken” en 't kostte werkelijk eenige moeite voor ook de lã openkwam, waaruit een kistje te voorschijn werd gehaald met de erebewijzen aan dezen menschenredder, wien alle ijdelheid vreemd is.

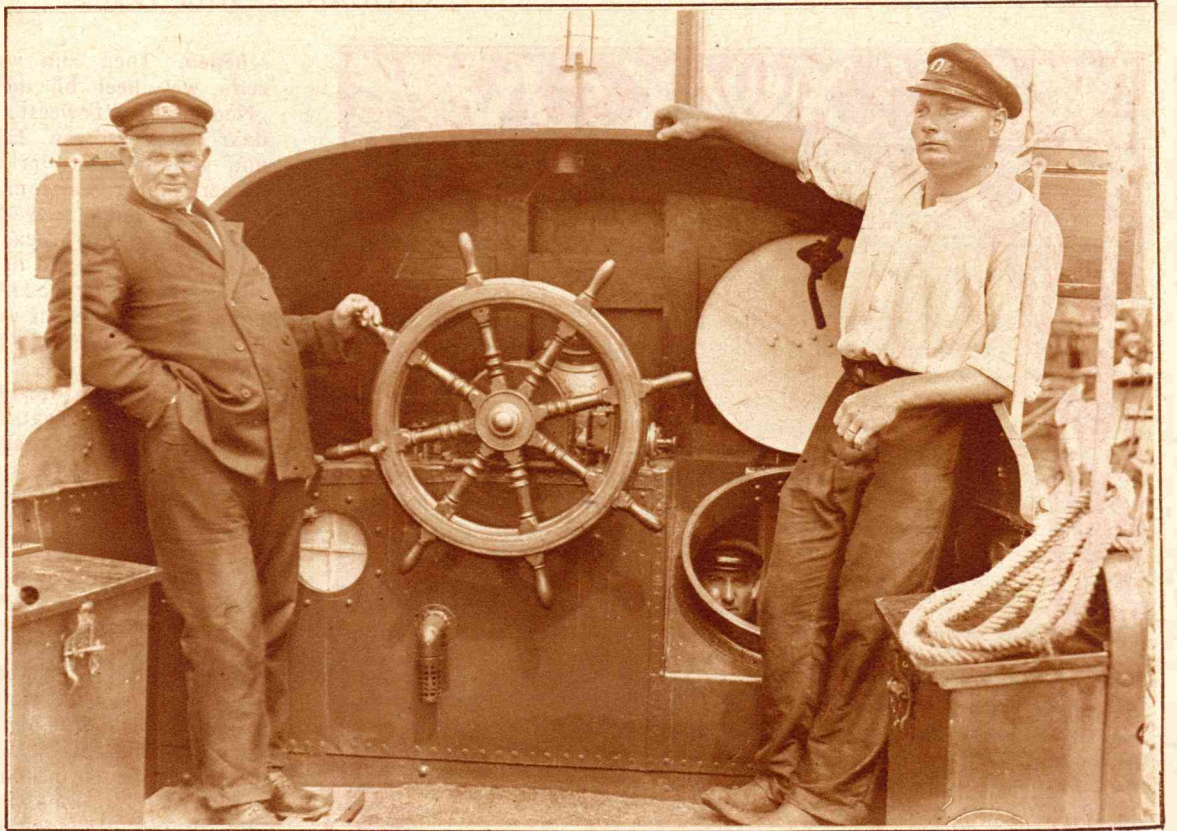
„k Weet niet, of ik de medailles vinden kan, m'nheer!”....

Uit een hoekje kwamen ze te voorschijn: de „De Ruijter-medaille” voor verschillende diensten; de medaille van den Engelschen koning voor 't redden van 't volk van „de Shonga” en andere.

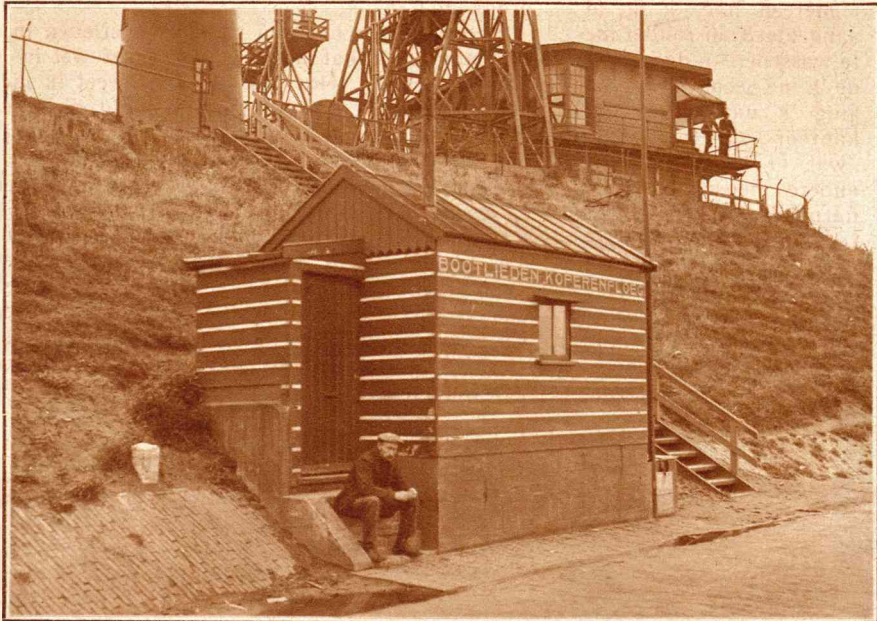
Eerbiedig hebben we ze bekeken, al die herinneringen aan de heldendaden, verricht door den kleinzoon van „Opa”.

Ja.... óók van „de Salento” natuurlijk, ver-eerd door de Noord- en Zuid-Hollandsche Reddingmaatschappij. En aan den wand daarover het diploma van H. M. de Koningin voor „Menschlievend Hulpbetoon”.

Zoo spreken al deze erebewijzen van de zee....

Schipper Kramer en zijn stuurman in den stuurstoel van de „Neeltje Jacoba”.

Het huis van de „Koperen Ploeg,” waarvan in dit artikel sprake is.

die hun vriend is.... en hun vijand tevens, en die ze bekampen in tijden van nood.

Maar nu vandaag glunderden z'n pientere oogjes nog eens zoo helder, nu pas de nieuwe reddingsboot naar IJmuiden was gekomen om aldaar te worden gestationneerd. We willen de voorgeschiedenis hiervan nog even ophalen.

Na de vreeselijke scheepsramp van „de Salento”, heeft het bestuur van de Vereniging voor den Effectenhandel te Amsterdam het initiatief genomen voor aanschaffing van een nieuwe motorreddingsboot, ten dienste der Noord- en Zuidhollandsche Reddingmaatschappij, met stationneering te IJmuiden.

Het prachtige vaartuig, dat voorloopig ligplaats heeft in de „haringhaven” te IJmuiden, voorzien van een tweetal Kromhout-motoren, ieder van 60 P.K., is aangebouwd op de werf van de firma J. Niestern te Delfzijl. De doelmatige, stoere boot is voorzien van electrisch licht, en krijgt binnenkort een zend- en ontvanginstallatie voor draadloze telefonie.

Doch tevens is op deze boot toegepast de schitterende vinding van genoemden scheepsbouwer, n.l. het zelfrichtend vermogen.

Bevinden de opvarenden zich benedendeks en zijn de toegangen afgesloten, dan behoeft het omslaan van het vaartuig geen ernstige gevolgen te hebben, daar de boot door een vernuftig aangebrachte tank-installatie zich zelf weer opheft. Enkele dagen geleden is het kostbare vaartuig, dat 'n snelheid ontwikkelt van 18 K.M. per uur en dat getuigt van Hollands groote sympathie voor ons reddingswezen, aan de Reddingmaatschappij overgedragen.

Sierlijk van lijn, maar van haar kracht bewust, ligt de boot thans rustig naast het zusterschip „de Insulinde”, de reddingsboot van Oostmahorn, die tijdelijk te IJmuiden gestationneerd is geweest.

Even werden bij ons bezoek de touwen losgemaakt en de krachtige motoren aangezet. Onmiddellijk gehoorzaamde de snelle boot en.... achter het roer op de brug stond schipper Kramer, z'n oogen fonkelden van emotie. En voorop stonden de twee overigen der vaste bemanning; stuurman J. v. d. Meulen en

de motordrijver F. Varkevisver, terwijl straks nog een drietal kranige zeelieden voor de bezetting worden aangewezen.

Nu is het zomer.... het water van de vissershaven ligt bleek.... doch straks, in ruw herfst- en wintertij, als de stormen loeien en de bulderende golven der Noordzee huizenhoog opgaan.... dan ligt de „Neeltje Jacoba” (1) gereed om bij de eerste noodseinen buiten de pier met heur stoere bemanning zee te kiezen om hulp te verleen aan hen, die in doodsgevaar verkeer.

Goeie reis! wakkere kerels, bij de uitoefening van jullie moeilijk, maar menschlievend werk! D***

(1) De nieuwe reddingsboot is genoemd naar wijlen mevrouw Stroeve, de overleden echtgenoot van den heer J. Stroeve J.Ezn., voorz. van de Vereen. voor den Effectenhandel.

De reddingsbooten „Neeltje Jacoba” en „Insulinde” in de haven van IJmuiden, naast elkander liggend.

Waar is mijn Vader?

Voor hij wegging, sprak Fred me nog aan. „Pas goed op 't huis,” zei hij. „En... o ja,” hij sprak zachter, „het schijnt, dat het verhaal van de kwijnende dame toch juist is. Ik heb vanmiddag nog eens gekeken, en ik vond versche krassen op het dak van de veranda onder haar raam. Nogal gek, hè?”

Het was een geruststelling te weten, dat mevrouw Butler ten slotte voor niemand een vijand was dan voor zichzelf. Zij ging naar haar kamer, zoodra Fred en Edith weg waren. Ik wist niet goed, of ik met Margery spreken zou over de proef van dien middag; en of ik haar vragen zou, wat voor brieven ze van den postmeester in Bellwood gekregen had, die aan miss Jane geadresseerd waren, en wat ze wist van Bella. En tegelijk overwoog ik, hoe heerlijk Margery er uitzag onder het lamplicht, dat op haar bruine haar en zuiver profiel neer scheen, en ik wou haar kussen, zooals ze daar zat, maar ik durfde niet meer doen dan me buigen over de rose palm van haar hand.

Zij nam het niet kwalijk; ik twijfel zelfs, of ze er zich over verbaasde. Ziet u, de verlovingsring was weg, en — 't was ten slotte niet méér geweest dan een verlovingsring, en iedereen weet, hoe sterk die bindt.

En toen kwam de engel met vlammend zwaard, die mij verdreef uit mijn Eden. De engel was Burton, het zwaard een druipende paraplu.

„Ik vind 't naar, je mee te roepen,” zei hij. „Er schijnt geen bodem meer in den hemel te zitten, maar ik had graag, dat je even ergens met me ging kijken.”

Door de portières kreeg hij Margery in 't oog, en de plaagduivel gaf hem de volgende woorden in. „Ze zegt, dat ze je beslist even zien moet,” zei hij bijzonder duidelijk en hij loerde mij aan.

„Doe niet zoo idioot,” zei ik kribbig. „Ik heb vanavond allesbehalve zin om uit te gaan.”

Toen werd hij ernstiger.

„Laten we eens naar die trap gaan kijken, waar jullie 't over hadden,” zei hij. „Ik geloof niet, dat er een achtertrap is. Ik heb van alles over die buurt hooren vertellen, maar dat nooit.”

Ik aarzelde, het huis — en Margery — te verlaten, na de gebeurtenissen van den vorigen nacht. Maar Margery had zooveel van het gesprek gehoord, dat zij er zelf op aandrong, dat ik gaan zou, en ze lachte om mijn bezorgdheid.

„De bliksem slaat nooit twee keer op dezelfde plaats in,” zei ze dapper. „Als ik zenuwachtig word, zal ik Katie vragen, of ze beneden komt zitten, en ik blijf op, tot de familie thuis is.”

Ik ging onwillig. Margery's vertrek was maar één dag uitgesteld, en ik had voor dien avond op haar gezelschap gerekend. Om de heele waarheid te zeggen — ik had expres dáárvoor de kaartjes voor het concert aan Edith gestuurd. Maar het plan van Burton was goed. Ik moest, met 't oog op de verkregen inlichtingen, de Witte Kat toch nog eens bezichtigen, en de Zaterdagavond-drukke gaf de beste gelegenheid, te zien zonder opgemerkt te worden.

„Ik hecht niet zooveel waarde aan dat trap-idee,” zei Burton, „en ik heb er reden voor. Ik denk, dat we toch weer op 't pakhuis terecht zullen komen.”

„Je kunt ervan op aan, Burton, dat we de trap hebben moeten,” hield ik vol. „Als je 't gezicht van Wardrop had gezien vandaag, en hoe hij kromp, toen hij merkte, dat hij „trap” met „schot” verbonden had, zou je er net zoo over denken als ik. Een man als Schwartz, die de touwtjes kende, kon heel kalm de trap op gaan, de deur opendoen, Fleming neerschieten en weer opstappen. Wardrop verdenkt Schwartz, en hij is bang voor hem. Als hij de deur juist op tijd open had, om Schwartz te zien, terwijl hij bijvoorbeeld terugging door de deur en de trap af, of als hij de deur heeft zien dichtdoen en vermoedde, wie 't geweest was, dan hebben we de

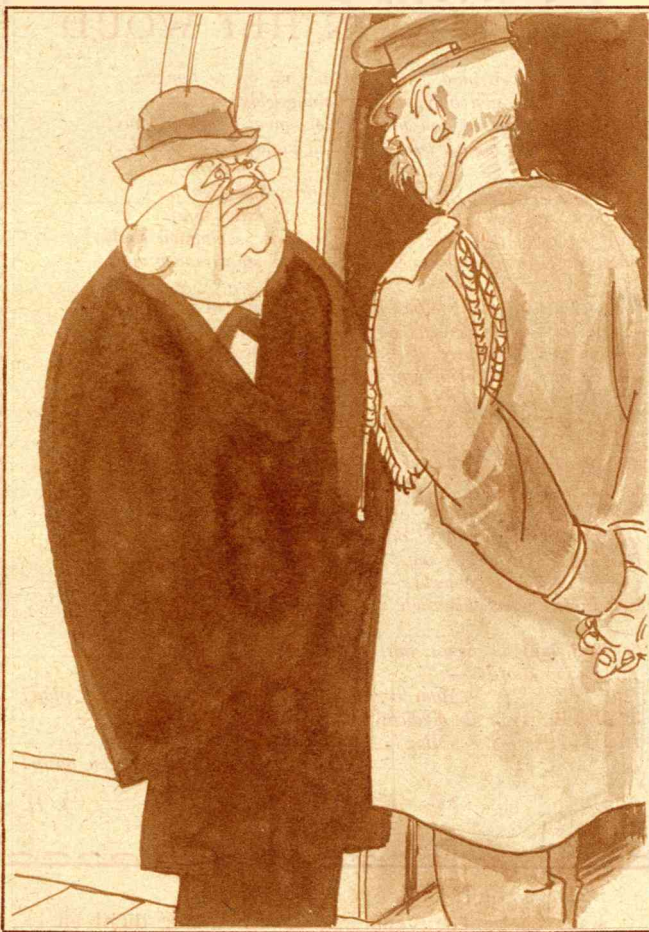
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

heele zaak voor ons openliggen, de motieven van doodelijken haat en jaloezie inbegrepen.”

„En als de trap achter in de kamer uitkomt? Hij zat met z'n gezicht naar 'traam. Denk je, dat Schwartz binnen zou komen, en kalmpjes om de tafel heen wandelen, om hem in z'n voorhoofd te schieten? Onzin.”

„Hij had een nek,” antwoordde ik. „Als hij iets

Professor Priem Pruttelt:

„Vraag 'ns of Al Johnson niet machten kan. Ik moet even peters halen.”

achter zich hoorde, heeft hij natuurlijk zijn hoofd omgedraaid.”

We hadden intusschen flink doorgestapt door den regen. Op den hoek van het pakhuis bleef Burton staan en keek naar boven.

„Ik word altijd razend, als ik dit gebouw aankijk,” zei hij. Mijn overgrootvader had een moestuin, precies op deze plek, zeventig jaar geleden, en de ouwe ezel heeft 'm verkocht voor driehonderd dollars en twee veulens. Hoe kom je d'r in?”

„Wat wou je d'r in doen,” vroeg ik.

„Ik wou eens uitzoeken, als ik een wrok tegen den burgemeester had (die heb ik trouwens al) en ik wou hem neerschieten, hoe ik 't dan zou aanleggen. Ik denk, dat ik een goed plekje opzocht, bijvoorbeeld een raam in een leeg gebouw aan den overkant, zooals dit, en ik zou wachten op een zwoelen avond, zooals deze, als de ramen openstonden, terwijl het licht brandde. Dan kon ik hem vlak voor de hand raken met m'n oogen dicht.”

We waren blijven staan voor de poort, waar ik een week tevoren op Hunter had staan wachten. Burton kreeg de poort zonder moeite open en ik hoorde hem op het schemerige erf door de plassen waden.

„Kom er in,” riep hij zacht, „de temperatuur van het water is heel aangenaam.”

De poort viel achter mij dicht, en ik kon geen

hand voor oogen zien. Burton greep mijn elleboog en stuurde me, tastend langs de schutting, naar het gebouw.

„Als 't niet al te stijf dicht zit,” zei hij. „komen we er wel in, al is 't door een raam, en dan gaan we naar boven. Dan moeten we naar beneden in de club kunnen kijken. Wat hebben we daar?”

Het was een rat, denk ik, en ze schoot weg tusschen de losse planken in bange haast. Burton streek een lucifer aan. Hij brandde flauwtjes in de nattigheid, en ging direct weer uit, maar we hadden vluchtig gezien, waar de zwarte, dubbele deuren waren. Bij een tweeden lucifer ontdekten we een ijzeren staaf en een roestig slot. Langs dezen weg was er niet binnen te komen.

De vensters, van die soort met acht ruitjes, waren in betere conditie dan de hoogere. Gelukkig vonden we er een, dat niet goed sloot; het knarste verschrikkelijk, toen we 't openwongen, maar een vriendelijke donderslag maskeerde het geluid.

Het kon me nu niets meer schelen, wat er gebeurde. Ik was nat tot aan mijn knieën, bemodderd, ontoonbaar. Terwijl Burton het raam openhield, kroop ik het pakhuis in en keerde me toen om, om hem denzelfden dienst te bewijzen. Eerst zag ik hem niet, buiten. Toen hoorde ik zijn stem, fluisterend: „Buk — politie!”

Ik dook onder het venster, en boven den regen uit hoorde ik de laarzen van den bewaker door de modder plassen. Hij liet een zaklantaarn op het venster naast het onze schijnen, maar hij was niet erg dichtbij, en hij zag het open raam niet. Ik voelde al de zenuwachtige vrees van een echten inbreker, en toen ik de poort achter hem dicht hoorde gaan, en Burton een been over de vensterbank zag steken, voelde ik mij zoo opgelucht, alsof iemands tafelzilver, in een tafelkleed geknoopt, aan mijn voeten lag.

Burton bleek een bijzonder talent te bezitten voor het optrekken in het donker. Ik stak nog een lucifer aan, en toen hij het raam had gesloten, zochten we onzen weg naar de trap. Toen de lucifer uit was, zochten we tastend verder, want ik had maar één doosje lucifers bij me, en Burton had de zijne in een plas laten vallen.

We kwamen eindelijk op de tweede verdieping, zonder ongelukken, niet meegerekend dat Burton zijn arm stootte tegen een of ander wiel. Deze verdieping was in kamers verdeeld. Het kostte een dozijn lucifers om den weg te vinden naar den kant, die tegenover de club lag, en weer een dozijn, om het goede venster te vinden. Toen we daar eindelijk waren, leunde Burton over de vensterbank en keek omlaag naar den overkant.

„Kon niet mooier,” zei hij. „Dit is ons theater, en wij hebben een frontloge. Die kamer aan den overkant gooien we onder 't zoeklicht.”

Hij had gelijk. Niet meer dan een meter of drie van ons af, en maar iets langer dan ons raam, was het venster van de kamer, waar Fleming vermoord was. Zij was leeg, voorzoover we konden zien; de tafel, nu al te netjes opgeruimd, stond nog op dezelfde plaats, vlak onder het licht. Wie daar zat, was voor ons als een geillumineerde schietschijf. En bovendien kon een arm op de vensterbank rusten, om kalm te mikken.

„Nou, waar is nou je trap?” zei Burton.

De club was klaarblijkelijk vol, zooals hij voorzien had. Boven het gekletter van den regen uit klonk het pom-pom van de piano en een half dozijn mannenstemmen. De luiken beneden waren gesloten — we konden daar niets zien.

Toen, geloof ik, kreeg Burton zijn inspiratie.

„Ik wed om vijf dollar,” zei hij, „dat ik hier mijn revolver kan afschieten, zonder dat één van de kerels beneden er iets van merkt.”

„Aangenomen!” zei ik. „Ik wil wedden, dat iederen keer, als er iemand ook maar een pook liet

No. 19

vallen, sinds Fleming doodgeschoten werd, de heele club opspringt om te kijken, wat er gebeurd is."

Als antwoord haalde Burton zijn revolver voor den dag, en bekeek die in 't lichtschijnsel van den overkant.

"Weet je, wat ik doe?" zei hij. "Ze kennen me daar allemaal. Ik ga naar binnen om een fleschje bier, en jij schiet hier in den vloer, of op iemand aan den overkant, als je iemand ziet, waar je niets om geeft. Ik stel voor, dat jij hier blijft en 't schot lost, want als jij ging, vriend, en niemand hoorde 't, zou je beweren, dat ik ergens achter in 't gebouw geschoten had."

Hij gaf mij de revolver en verliet mij met een laatsten wenk.

"Wacht een minuut of tien," zei hij. "Ik heb vijf minuten noodig om er hier uit te komen, en weer vijf om er daar in te komen. Wacht maar liever een kwartier."

TWEE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK IN DE KAMER AAN DEN OVERKANT

Hij verdween in het donker, en ik ging op een leeg kist voor het raam zitten wachten. Had iemand mij op dat oogenblik gevraagd, hoever we nog waren van de oplossing van ons dubbele mysterie, ik zou hebben geantwoord, dat we nog niets waren opgeschoten — behalve dan, dat Wardrop was uitgeschakeld. Geen oogenblik kwam het in me op, dat ik minder dan een half uur later een heel ander idee van de misdaad zou verkregen hebben.

Ik gebruikte een van mijn kostbare lucifers, om op mijn horloge te kijken, toen hij wegging. Ik bleef stil zitten, een tien minuten naar schatting, luisterend naar het geruis van den regen en het kraken van een deur, die ergens achter me in 't donker stram heen en weer zwaaide in den tocht van de open ramen. De duisternis drukte me. Hoe enthousiast Burton ook was, aantrekkelijks zat er in dit avontuur niets. Zijn bewering, dat het weer precies zoo was als op dien anderen avond, was wel juist, maar wat gaf 't?

Bovendien heb ik er het land aan, mij belachelijk te gevoelen, en ik had zoo'n idee, dat ik moeilijk mijn gedrag zou kunnen verklaren — alleen in het pakhuis, en een revolver afschietend! — als mijn eigen meening juist was, en de club op onderzoek uitging. Ik keek weer op mijn horloge — pas zes minuten.

Acht minuten.

Negen minuten.

Een ieder, die wel eens de voorbijgaande seconden heeft afgeteld, weet, hoe ze treuzelen. Met mijn oogen naar de kamer aan den overkant en een vinger aan den trekker was ik zoo geduldig als ik kon. Na de tiende minuut werd ik me bewust, dat er iemand in de kamer aan den overkant was. En toen kwam hij van ergens opzij in 't gezicht en ging naar de tafel. Hij stond met zijn rug naar mij toe, en ik kon alleen zien, dat hij groot was.

Het was niet gemakkelijk, uit te maken, wat hij uitvoerde. Na een halve minuut echter ging hij wat opzij, en ik zag, dat hij een kaars had aangestoken, en eenige papieren eerst las en toen verbrandde; de resten liet hij rustig op tafel vallen. Met denzelfden blik herkende ik den man. Het was Schwartz.

Ik keek met zoo gespannen aandacht, dat ik hem, toen hij zich omwendde en op het venster toeliep, roerloos aan stond te staren. Hij had het licht achter zich, en ik vreesde al, dat hij me gezien had, maar dat bleek niet zoo te zijn. Hij schudde de krant met de asch uit 't raam leeg, stak een sigaret aan en gooide den lucifer ook naar buiten en ging toen de kamer weer in. Als viel het hem plotseling in, keerde hij weer om, en trok aan het gordijnkoord, maar dat werkte niet.

Hij was niet alleen, want van het raam af sprak hij tegen iemand dieper in de kamer.

"Weet je zeker, dat je ze allemaal hebt?" vroeg hij.

De tweede aanwezige kwam binnen den gezichtskring. Het was Davidson.

"Al wat er lag, meneer Schwartz," antwoordde hij. "We waren bijna klaar, toen de vrouw spektakel maakte." Hij greep in zijn zakken. Ik verwachtte

een appel en zijn zakmes, maar hij toonde een klein voorwerp in de palm van zijn hand.

"Ik had 't beter alleen kunnen doen, meneer Schwartz," zei hij. "Dezen ring vond ik vanmorgen in Briggs' zak. Die is van 't meisje."

Schwartz vloekte, nam den ring in zijn vingers en hield hem onder 't licht. Hij maakte een beweging, alsof hij hem uit 't raam wou gooien, maar de begeerlijkheid hield de overhand; hij liet hem in zijn vestzak glijden.

"Je bent een ezel, Davidson," zei hij grijnzend. "Als zij ze niet heeft, is 't Wardrop. Je bederft den boel en dan krijgen we een hoop kabaal. Zeg, dat Mc Feely bij me komt."

Davidson ging, want ik hoorde de deur dicht doen. Ik keek op mijn horloge. De tijd was bijna om.

Van beneden kwam er een nieuwe golf van lawaai. Ik leunde voorzichtig naar buiten en keek

keerde zij zich niet naar mijn kant; ik kon zelfs haar profiel niet zien.

Wat er toen gebeurde, kwam zoo onverwacht, dat ik er bijna niets méér van heb dan een vluchtige voorstelling. De man strekte de handen uit als om haar te beduiden, dat hij aan haar wensch niet kon of niet wilde voldoen. Hij was vuurrood van woede, en het leelijke litteken op zijn voorhoofd was zichtbaar als een breede striem. Het volgende oogenblik zag ik de vrouw haar rechterhand opheffen, met iets er in.

Ik gaf een schreeuw om Schwartz te waarschuwen, maar hij had de revolver al gezien. Toen hij haar hand opzij sloeg, viel het schot. Ik zag de vrouw wankelen, zich aan een stoel vastgrijpen, achterover vallen.

Toen ging het licht uit, en ik keek tegen een breeden zwarten muur.

Ik keerde mij om en rende naar de trap. Gelukkig vond ik die vlug. Ik viel meer dan ik liep naar de benedenverdieping. Toen ging ik den verkeerden kant op en verloor eenige minuten. Mijn laatste lucifer bracht me terecht en ik belandde op het erf, en op de straat.

Het regende steeds harder, en het donderde bijna onafgebroken. Ik holde den hoek om, en vond zonder moeite het poortje van de Witte Kat. Het binnenste poortje was niet op slot — Burton had het los gelaten — en in de club hoorde ik gelach en het refrein van een populair liedje. De deur ging open, juist toen ik boven aan het trapje stond, en ik tuimelde bijna naar binnen.

Daar stond Burton in de keuken, met twee oudere mannen, die ik niet kende, ieder met een pot bier. Burton had er twee, en hij stak er mij een toe, terwijl ik trachtte op adem te komen.

"Je hebt gewonnen," zei hij. "Al ben ik een ploeterende journalist, die z'n duiten hard nodig heeft, ik wil er niet om liegen. Hier heb je Osborne van de Star en McTighe van de Eagle — mr. Knox. Ze hebben binnen het schot gehoord, en als ik hun de historie niet verteld had, was er een paniek gekomen. Wat mankeert je?"

"Burton," hijgde ik, "laten we direct zachtjes naar boven gaan. Ik heb niet geschoten! Er ligt daar een vrouw dood!"

De drie reporters namen mijn zenuwachtig bericht heel kalm op. We slenterden zoo onverschillig als we konden door de gelagkamer. Toen we echter de deur achter ons dicht hadden, lieten we onze voorzichtigheid varen. Ik bracht hen naar de kamer, waar ik het lijk van Fleming had gevonden en nu weer een lijk meende te zullen vinden.

Op het portaaltje boven aan de trap stond ik plotseling voor Davidson, en achter hem zag ik rechter McFeely. Davidson probeerde de deur, waarachter Fleming was doodgeschoten, met een looper te openen, maar de deur was van binnen gegrendeld. Er zat maar één ding op: ik klom op de schouders van een der mannen, een langen kerel, wiens gezicht ik mij nu nog niet herinneren kan, en door voorzichtige pogingen en de hulp van Davidson's lange armen kwam ik door het raampje boven de deur en sprong in de kamer.

Wat zou ik te zien krijgen? Ik stond in dichte duisternis. Ik wist, dat ik de zware hand van Schwartz niet aan mijn keel had gevoeld, toen ik de deur eindelijk open had en het licht uit de gang binnendrong, en ik zuchtte diep van verlichting. Burton draaide het electrisch licht aan; en toen — ik kon mijn zinnen nauwelijks gelooven — de kamer was leeg.

Eén van de mannen grinnikte.

"Beetgenomen," ze hij lichtig. "Wat had jij met je vriend eigenlijk voor, Burton?"

Maar ik bleef staan en raapte een kleine, met nikkel beslagen revolver van den vloer. Ik toonde die op mijn handpalm, en de anderen keken er met respect naar.

Burton stond intusschen niet stil. Hij trok een van de twee deuren in de kamer open, en we zagen een ondiepe kast, met behangsel op de muren en een rij kleerenhangers. De andere deur klemde zwaar. Een van de mannen wees naar den vloer: een stukje zwarte stof zat er tusschen gekneld. Met vereende kracht kregen we de deur toch open.

(Wordt voortgezet)

DE DICHTER IN HET WOUD

*Ik ben het leven moe... 't Lust me mij op te hangen
Aan genen hoogen boom van 't maagdelijke woud.
Eén stonde nog, en dan heb ik niets meer te verlangen:
Mijn ziel naar hooger sfeer, mijn lichaam marmerkoud...*

*Vaarwyl, o wereld, gij, met uw bedrieg'lijkheden...
O, dood! genaak nu ras... omarm mij, kille wind...
Laat mij, van de aarde los, in 't rijk der schimmen treden
Waar ik geen menschenwee of aardsche smart meer vind.*

*O, koord, waaraan weldra mijn zielloos lijk verstijpe,
U kus ik, — als ik eens de trouwelooze deed
Om welker snood bedrog ik deze daad bedripte,
En die mij al ontnam, wat liefde of leven heet...*

*Want sinds haar laag verraad kon ik slechts haat nog voeden,
De lust tot arbeid bloed... De honger werd mijn deel. —
En wil ik mij alsnog oor hongerdood behoeden. —
Welnu dan, koord des doods, wring toe mij thans de keel!*

*Ha, koord! ik slinger U om deze kronkeltakken...
Hoe zoet lijkt sterben mij... aan aardsche zorg ontrukkt...
De doodslus nu geplecht, — wil, lus, een weinig zakken...
Een laatste afscheidsgroet... Nu 't moede hoofd gebukt...*

*O dood, laat levenszat, mij thans in d'arm u zijgen, —
Trek aan, koord! —*

*Maar o neen! o wacht nog — niet zoo vlug!
'k Bedenk: Voor dit gedicht kan ik weer geld verkrijgen. —
Dan leef ik nog één dag! —*

Koord, ik kom morgen terug!

J. D.

naar de benedenvensters; ze waren nog dicht en donker. Toen ik weer opkeek naar de kamer aan den overkant, zag ik met verbazing, dat er weer iemand anders in de kamer was — een vrouw.

Schwartz had haar niet gezien. Hij stond met z'n rug naar haar toe, den ring te bekijken. De vrouw had haar voile opgeslagen, maar ik kon haar gezicht niet zien op de plaats, waar ze stond. Ze leek klein bij den kolossalen Schwartz, en ze was in 't zwart gekleed.

Ze scheen iets gezegd te hebben, heel zacht, want Schwartz hief plotseling het hoofd op en draaide zich snel om. Ik kon hem duidelijk zien, en ik had nog nooit op 't gezicht van een man zoo veel woede en vrees uitgedrukt gezien. Hij antwoordde — een paar woorden, fluisterend, en maakte een beweging, alsof hij haar een stoel aanbod, maar zij sloeg er geen acht op.

Ik weet niet, hoelang ze praatten. Een nieuwe uitbarsting beneden maakte het mij onmogelijk, iets te verstaan, en ik kreeg geen oogenblik haar gezicht te zien. Ik dacht aan mevrouw Fleming, maar deze vrouw scheen jonger en slanker. Schwartz deed zijn best, haar te overtuigen, meende ik, maar zij bleef onbeweeglijk staan, boos, hem strak in 't oog houdend. Zij scheen iets gevraagd te hebben, en zich niet te storen aan de uitvluchten van den man.

Het zal een minuut of twee drie geduurd hebben, maar het leek mij veel langer. Schwartz scheen het redeneeren opgegeven te hebben, en wees naar het venster, als om haar te wijzen, dat daar door verdwenen was, wat zij zocht. Zelfs toen

RIVIERGEZ

IN 'S LANDS PLANTENTUIN TE BUITEN

ERGEZICHT

TENTUIN TE BUITENZORG BIJ BATAVIA

Geldersch Boerenhuisje.

ONDER DE GESCHENKEN

door

DENIS MACKAIL

Christoffel Clovis Martindale had zeer veel geld, maar hij kon het niet helpen. Het kwam door den onverklaarbaren bloei van de zaak, waarin hij deelgenoot was, alsmede door de testamenten van een vader en meerdere ooms. In ieder geval, zeiden zijn kennissen, als zij zooveel geld hadden, zouden ze wel weten wat ze deden.

Martindale wist echter nooit goed, wat hij doen zou. Omdat hij zoo schuw en verlegen was. In gezelschap wist hij gewoon geen raad, en in gesprek kostte het hem altijd moeite, over de vù-vù's en pù-pù's heen te komen.

Ook had hij een steno-typiste, en wel eene, die in schoonheid maar heel weinig behoefde achter te staan bij de beroemde Helena van Troje. Wie het niet gelooven wil, kan het laten, — maar het was zoo. Mejuffrouw Hazel Hopkins had nog meer voortreffelijkheden. Zij was in haar werk buitensporig bekwaam; zij kleepte zich keurig; zij dronk alleen thee, als het inderdaad theetijd was; en dan bracht zij haar patroon een keurig kopje, zonder ooit over 't schoteltje te morsen, met twee volmaakte biscuitjes.

Maar de heer Martindale waardeerde dit alles nauwelijks. Hij merkte niet eens op, dat het goede kind hem liefhad. Zoozeer was hij zich, onbewust, bewust van de maatschappelijke kloof, die er tusschen hen gaapte.

Het meisje was zich van die kloof minder bewust. Het kon haar geen zier schelen, of de man rijk was of arm, — zij hield van hem, uit. Dat hij op haar niet lette gaf haar veel pijn, — maar zij was nog wel zóó ouderwetsch, dat zij er niet aan dacht, een man te vragen. En zij hield te veel van hem, om te willen trachten, door verandering van betrekking vergetelheid te zoeken. Zij bleef voor hem typen en thee inschenken, leed en zweeg. Eén troost had ze: het was niet te denken, dat hij ooit een ander meisje vragen zou.

In haar optimisme vergat zij één ding: dat de schuwe, verlegen mannen, ook al vragen zij géén

meisje, het moeilijkst van allen aan den band ontsnappen.

Er bestond een mevrouw Cheeseborough, de rijke weduwe van wijlen den heer Cheeseborough; en zij had een blonde dochter, Mabel Evangeline, die zeer onknap en haar moeders oogappel was.

Die weduwe nu vond een zeer rijken man het meest geschikt voor haar zeer rijke dochter, die dan als 't ware geheel in 't goud gevat zou zijn; en wijl de rijke mannen, die dorsten kiezen, andere meisjes kozen, vond de moeder alras den heer Martindale volkomen geschikt.

Zij dwong Christoffel Clovis Martindale, bij haar te komen dineeren, bij welke gelegenheid de jongeman twee wijnglazen brak, veel stotterde en niet meer wist wat hij gestotterd had. En na 't diner vertelde zij den gast, dat hij een diepen indruk gemaakt had op 't hart van haar dochter.

„Is 't hu-hu-heusch?” vroeg Martindale.

De verzekering werd herhaald, en er volgde een uitnodiging voor het week-end, op haar buiten. Dan zouden ze wel eens zien, of ze hem samen geen heerlijken tijd konden verschaffen.

De schuchtere slaagde er niet in, te weigeren of weg te blijven, en op den Zondagavond, die volgde, noemde mevrouw Cheeseborough hem Chris.

Hoe 't gebeurd was, wist hij zelf niet goed. Hij was na de lunch met miss Cheeseborough in een auto uitgestuurd, maar wegens de uitvoerigheid der maaltijden voelde hij behoefte aan lichaamsbeweging. Wijn hij toch niets anders te zeggen wist, had hij zijn begeerte naar frissche lucht trachten uit te brengen, — de auto had stilgestaan, — zij waren uitgestapt, en door het bosch naar het huis gewandeld, terwijl de auto onder leiding van den chauffeur den grooten weg nam. Martindale had op die wandeling geen woord gezegd, dat wist hij zeker, maar zijn zwijgen moest verkeerd begrepen zijn. Toen hij althans in de tegenwoordigheid van mevrouw Cheeseborough verscheen, gaf deze een kreet, viel hem om den hals en zei: „O Chris, wat heb je mijn lieve kind gelukkig gemaakt!” En twee dagen later stond de verloving in de Morning Post.

Miss Hazel Hopkins las natuurlijk de Morning Post niet. Zij vond dus alleen, 's Dinsdags, dat haar

patroon er beneden pari uitzag. En toen zij om half vijf de thee bracht, met de twee biscuits keurig op het schoteltje genesteld, schrok ze, want de heer Martindale zat met het hoofd in de handen te peinzen.

„Hier is uw thee,” zei ze medelijdend.

Hij keek met een schok op. Er was iets in haar gelaatsuitdrukking, dat zijn eeuwenlange reserve deed versmelten.

„Eh... miss Hu-hu-Hopkins,” zei hij.

„Jawel, meneer Martindale?”

„Ik heb u iets te zu-zu-zeggen. Ik heb heb me vu-vu-verloofd.”

Hij keek haar ongelukkig aan, maar zij zag het niet. Dien dag voor het eerst at de heer Martindale bij zijn thee pulsachtig-natte biscuits. En terwijl hij dat zonderlinge verschijnsel beschouwde, rees een visioen van zijn typiste voor zijn oogen op, en ontdekte hij plotseling, dat zij niet alleen slechts weinig minder schoon was dan Helena van Troje, maar bovendien alle vrouwelijke deugden in de hoogste mate bezat, en de éénige vrouw in de wereld was, met wie....

„Joi!” zei de heer Martindale bij zichzelf, — bij welke gelegenheden hij niet stotterde,” „taai houden!” Toen snelde hij het kantoor uit, naar zijn kamers, en hij wenschte, dat hij dood was en begraven en zoo mogelijk verbrand. En op hetzelfde moment koesterde miss Hazel Hopkins denzelfden lichtzinnigen wensch.

Gestadig naderde de tweëntwintigste Juni, op welken datum Mabel Evangeline Cheeseborough

en Christoffel Clovis Martindale als sterren zouden optreden in een klein drama, dat altijd maar weer wordt opgevoerd en altijd maar weer belangstelling trekt. De huwelijkscadeaux stroomden binnen met snelheid en zonder begrenzing van getal; miss Cheeseborough scheen het zeer gewoon te vinden, dat de menschen haar dingen gaven, die ze zelf veel beter betalen kon dan de gevers; de heer Martindale echter was overweldigd door dit plotseling bewijs van populariteit, en maakte van de kranige hulp van miss Hopkins gebruik, om te bedanken voor de vele vazen, sauslepels en inktstellen. Hij dronk nog dagelijks zijn thee, maar de biscuits kon hij niet meer eten. Die schoof hij in een la van zijn bureau, en zoo dikwijls hij die opentrok en den stapel aanschouwde, dacht hij aan miss Hopkins; en bij wijze van boete stuurde hij bloemen aan zijn bruid.

Zoo gingen de weken maar al te vlug, en op den kalender stond, dat het 22 Juni was. Alles was gereed. En in de grootste kamer van het hotel, waar de bruid en haar moeder verbleven, lagen de talrijke dure en nuttelooze huwelijkscadeaux uitgespreid op lange, witgedekte tafels, ieder geschenkt met een kaartje, waarop de naam van den gever stond. En in die zelfde kamer, zwijgend in een schaduwhoek, met arendsoogen, die voortdurend van den éénen muur naar den anderen vlogen, stond de particuliere detective, dien mevrouw Cheeseborough in dien dag had genomen, — de laatste toets aan het pronktafereel.

„Louise,” riep mevrouw Cheeseborough, toen de detective geïnstalleerd was, „je moet de kamers van meneer Martindale even opbellen, en hem zeggen, dat hij zijn bagage hierheen moet laten brengen.”

„Alstublieft mevrouw,” zei Louise.

Maar de kamers van meneer Martindale zeiden, dat meneer uit was, — hij liep het Park rond te rennen, grijnzend en kreuwend, — en dus liet Louise de boodschap achter, of hij aanstonds het hotel op wou bellen, wanneer hij thuis kwam. En toen ging zij mevrouw Cheeseborough kleden voor de plechtigheid.

Toen de moeder in haar olifantkleurige japon stak, was ook de bruid gereed, en samen namen ze het bericht aan, dat de auto voor stond.

In de Schaapskooi; Elspeek op de Veluwe.

„Hoe laat is het?” vroeg mevrouw.
„Vijf minuten voor half, madame.”
„Dan moesten we maar gaan, Mabel. Ben je niet zenuwachtig?”
„Heelemaal niet, moeder.”

En zij gingen. De dienstbaren grepen gauw een mantel en een hoed, en snelden naar de kerk. Geen van allen nam de moeite naar de rinkelende telefoon te loopen. Die hield op met rinkelen, de detective hoorde de laatste dienstbare de trap af roetsen, en was alleen in de stilte.

Nog geen drie minuten had dit geduurd of de deur ging open, en een jonge dame, die maar iets minder schoon te noemen was dan Helena van Troje, kwam de kamer binnen. Zij keek rond, zag wel een palm maar geen detective, en ging toen een bruinpapieren pakje open werken. De detective loerde, gereed om zijn eerste slachtoffer te grijpen, maar tot zijn ergernis haalde zij een zilveren biscuittrommel uit het papier, zette die tusschen de cadeaux, en legde er een smal kaartje bovenop.

Het was vreemd, maar geen reden tot arrestatie; de speurhond bleef dus in zijn schuilhoek, en de dame verbaasde hem nog meer, door een kus op de biscuittrommel te drukken.

En toen klonken er weer andere voetstappen. De jonge dame schrok, en sprong achter een gordijn; en een jonge man, allerkeurigst gekleed, wandelde de kamer binnen.

„Hé!” riep hij uit, verbaasd rondziend.

De heer Martindale namelijk, die opheldering kwam zoeken over het telefoontje, begreep niet, dat de suite leeg was. Al waren zijn kleeven in orde, hij verbeeldde zich, dat het half twaalf was, — het uur, waarop zijn horloge, dat hij van ellende vergeten had op te winden, was blijven stilstaan.

Het was dus met verbazing, dat hij rondzag; en de stille wachter bemerkte een vreemde gelaatsuitdrukking, toen de heer naar de geschenken keek, — den tooi van zijn zelf-offerande. Hij greep een kaartje, — las het droomerig, — dan met meer aandacht —, las het een derde maal met een kreet in het hart, — en greep die zilveren biscuittrommel.

Toen stapte de detective zwaar achter zijn palm vandaan.

„Ik heb alles gezien,” zei hij triomfantelijk. „Zet onmiddellijk dat ding neer!”

„Nu-nu-nooit!” riep Martindale. „Wie bu-bu-ben jij?”

„En je medeplichtige heb ik ook gezien,” vervolgde de speurder, met meer haast dan logica concludeerend. „Kom daar eens achter vandaan, juffie!”

„Maar,” zei de heer Martindale, toen hij naar den kant van het raam gesleurd werd, „ik ben de bu-b-bruidegom!”

„Dat moet je den inspecteur maar zien wijs te maken,” antwoordde de detective. „Vooruit miss!” En met de vrije hand greep hij miss Hopkins bij den pols.

„Jullie zijn allebei gearresteerd,” zei hij deftig, „en al wat je zegt, zal als getuigenis tegen je gebruikt worden.”

Hij borg de protesteerende gevangenen in een zijkamertje, stak alle sleutels in zijn zak en keerde naar zijn post terug, om uit te zien naar de rest van de bende.

Nu kan men, gelijk iedereen weet, tot 2.59 in den namiddag trouwen met wie men wil, maar met den klokslag van drie wordt het huwelijk een vergrijp. Zoo keerden dus om tien over drie de onknappe bruid met haar moeder, en een gevolg van persmensen en publiek, in een staat van onduidelzinnige verontwaardiging en schaamte binnen de suite terug, en de bloedroode moeder rende naar de telefoon.

„Pardon, mevrouw,” schoot de detective achter de palmen vandaan, „ik stoor u niet graag op zoo'n gelukkig oogenblik, maar ik heb twee dieven gevat, en ik had graag, dat u een formeele klacht indiende.”

„Wat?” zei de dame, „waar?”

De man leidde haar naar het zijkamertje, en voor de tweede maal van haar leven kwam er uitdrukking in de trekken van Mabel Evangeline.

„Christoffel!” riep ze uit, „hoe durf je!”

„O,” riep de heer Martindale, zich snel losrukkend van zijn medegevangene. „Ik vraag wel pu-pu-pardon.”

Mevrouw Cheeseborough doorzag de situatie onmiddellijk.

„Ga heen!” riep ze, den arm zoozeer strekkend, dat er een naad sprong.

„Mu-mu-meent u dat?” vroeg de jonge man, stralend als een zonsopgang boven de Alpen.

Mevrouw Cheeseborough die brieschte, „Ga heen!” herhaalde ze.

„Idioot!” vulde haar dochter aan.

Derhalve vertrok de jonge Martindale met zijn nieuwe bruid en zijn nieuwe biscuittrommel, en zij trouwden zevenenveertig uur later en leefden steeds gelukkig.

* * *

Als u dien detective ontmoet, en een groote dasspeld met parels en diamanten opmerkt, vraag dan niet, hoe hij die verdiend heeft. Ten eerste weet u het al uit dit verhaal, en ten tweede houdt hij de bijzonderheden van die verovering liever vóór zich.

Aan den Veluwe-zoom.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Vergeef mij, wanneer ik persoonlijk word — maar ik ging 't eerst naar de telefoon en ik wist, dat 't noch u noch uw oom was."

"Neen. We hebben niet opgebeld."

"Hij ging uit en ik weet niet, wanneer hij terugkwam. Maar gisterenmorgen zag ik hem een oogenblik. Hij scheen zichzelf niet. Er waren donkere kringen onder zijn oogen — en iets in zijn manier van doen, dat ik niet kon begrijpen, en dat me niet aanstond. Hij zag er meer uit, zooals hij deed, toen hij pas uit de gevangenis kwam. Gisteravond kwam hij heel laat thuis. Ik had een voorwendsel gezocht om beneden te blijven. Hij trachtte mij voorbij te loopen zonder iets te zeggen, maar ik hield hem staande. Hij had niets te zeggen. Ik vroeg hem, of hij heelemaal in orde was, en hij zei van ja. Maar zijn manier van doen was vreemd — bijna ruw. Juffrouw Shannon — er gaat iets verkeerd, er gaat iets verschrikkelijk verkeerd met Bob."

De meisjes zochten geen uitvluchten voor elkander.

"Ik heb hem in 't geheel niet gezien, juffrouw Borden. Ik had den indruk, dat hij me trachtte te vermijden. Ik heb óók verdriet gehad. En ik heb me angstig gemaakt — hoewel de hemel mag weten waarom. Ik weet er nog minder van dan u."

"Geloof u óók, dat er iets niet in den haak is?"

"Ja. Ik heb geen bepaalde reden om dat te denken. Maar ik kan niet helpen, dat ik dien indruk heb — 't is niet gewóón, ziet u, dat Bob in zóólang niet naar me omkijkt."

"En uw oom?"

"Ik geloof dat dát 't is, waar ik over pieker. Hij is voortdurend met oom Todd samen geweest. Dat wil zeggen, ik ben daar zoo goed als zeker van. Ik vroeg oom Todd er naar — en kreeg geen antwoord. Hij kan niet goed comédie spelen, weet u, en het was duidelijk, dat ze samen over iets gesproken hadden, waarvan hij niet wilde, dat ik 't wist. Oom Todd deed geheimzinnig en verlegen. Hij ontkende niet, met Bob samen geweest te zijn, maar hij zei me, dat ik er maar niet over moest tobben — en dat zonder dat ik in 't minst over tobben gerept had. Dat zei me duidelijk, dat er iets was, om over te tobben."

"Wat?"

"God weet het, juffrouw Borden. En dat komt nu juist, nu ik dacht, dat alles zoo goed ging. Ik maak me bang."

"Waarom? Ik ben óók bang, maar ik kan mijn eigen gevoelens niet begrijpen. Het doet zoo goed om eens met u te praten, omdat u — me begrijpt. U — u denkt misschien — dat Bob —"

"Ja." Kathleen ontmoette rustig den blik der andere. "We moeten niet vergeten, juffrouw Borden, dat Bob Terry niet denkt als andere mannen. Drie jaren lang heeft hij in de gevangenis geleefd. Ik ben verschrikkelijk bang, dat hij iets gedaan heeft, dat —"

"Iets misdadigs?"

"Oh! Het is afschuwelijk van me, om dat te denken, maar ik kan het niet helpen. Ik zou hem niet veroordeelen, als hij het deed. Maar

ik zou zoo'n verdriet hebben —" Lois stond impulsief op en legde haar hand op Kathleen's schouder.

"Waarom?" vroeg zij eenvoudig.

Kathleen keek op met vochtige oogen.

"Weet u dat niet? Heeft Bob het u niet verteld?"

"Wat?" Haar stem was weinig meer dan een gefluister.

"Bob en ik zijn verloofd!"

"Eén oogenblik sloot Lois haar oogen. De kamer draaide om haar heen — ze voelde zich duizelig. Toen glimlachte ze dapper.

"Dat vermoedde ik al. Ik ben zoo blij, juffrouw Shannon — zoo erg blij, voor Bob — en voor u."

En toen deed ze iets heel vreemds. Ze ging plotling zitten — omdat het scheen, alsof haar knieën haar niet langer wilden dragen. En ondanks haar heldhaftige pogingen stroomden de tranen langs haar wangen.

Kathleen ging op de armleuning van haar stoel zitten. Ze drukte haar gezicht tegen Lois' tengeren schouder en ook Kathleen schreide droevig.

"Oh! Lois," zei ze, "wat vind ik dat ellendig — ellendig — dit! En ik begrijp niets van Bob. Of van mezelf — of van jou. Maar juist nu moeten we den moed niet laten zakken. We moesten te weten zien te komen, wat er aan hapert — en we moeten elkander steunen."

Maar Lois antwoordde niet. Op dit oogenblik was zij alleen maar een vrouw — innig liefhebbend, diep gewond en geheel en al buiten zichzelf.

En daar, in de kleine, eenvoudige kamer, schreiden twee vrouwen, die met de reine liefde van hun trouw hart denzelfden man liefhadden, in elkanders armen hun leed uit.

DEERTIGSTE HOOFDSTUK

Todd Shannon voelde zich zelf gerechtvaardigd bij wat hij deed. Het was niet alleen de klemmende logica van John Carmody, waardoor hij zich liet leiden bij zijn raadgevingen aan Bob Terry. Veeleer was het de voortdurende gedachte aan Kathleen, en haar blijvend geluk.

"Doe het, Bob," zei hij voor den tienden keer.

"Je loopt geen sikkepitje risico. En zelfs als dat wél zoo was, zou John Carmody je eruit helpen. Hij kan het; dat weet je. En het zal Peter Borden niet glad zitten."

No. 22

Dat was Todd's aanvalsmethode, en op zijn ruwe, simpele manier dacht Todd, dat hij zóó het best de belangen diende van dezen jongen man en van het meisje, dat hij als een dochter beschouwde.

Todd was bang voor Lois Borden. Zij verbijsterde hem met haar schoonheid, haar beschaving en haar menschlievendheid. Geen wonder, dat Bob van streek raakte bij de enkele gedachte, dat dit verrukkelijke schepseltje belang in hem stelde.

Maar Todd was overtuigd, dat Lois Bob nooit gelukkig zou kunnen maken. Zij was niet zijn type; zij behoorden tot verschillende werelden, en er zou nooit eenig contact tusschen hen geweest zijn, wanneer die catastrofe niet had plaatsgevonden.

Wat Carmody aanraade en Bob overwoog, was een volmaakte oplossing van het vraagstuk. Wanneer Bob Peter Borden ruïneerde, zou diens dochter hem dat nooit vergeven. Dat zou den laatsten hinderpaal voor een huwelijk tusschen den jongen man en Kathleen wegnemen. Todd redeneerde slechts met de resultaten voor oogen.

Gedurende de drie jaren, dat hij in de Staatsgevangenis een cel met Bob had gedeeld, had de oudere man veel van Bob's hartstochtelijk verlangen naar wraak op Peter Borden overgenomen. Todd had geen gewetensbezwaren; hij geloofde ook niet, dat Bob die had. Hij begreep niet, waar-toe zooiets dienen zou.

Met Carmody als leider van den roef was Bob veilig. Het mogelijk gevaar was het eenige, wat Todd teruggehouden zou hebben. Hij wilde niet, dat de jongen opnieuw kans zou loopen, in de gevangenis te raken voor wat hij ging doen. Maar het was, zooals Carmody zei: iedereen zou kunnen weten, dat Bob schuldig was, en ze zouden hem toch niets kunnen maken. Het weten was één ding; het veroordeelen was iets heel anders.

"Ik zou het afschuwelijk vinden, weer terecht te moeten staan, Todd."

"Och wat! Wat betekent een terechtzitting? Het vonnis, dát is 't ergste."

"Dat weet ik. Maar de schande van zooiets!"

"Pff! Heb je al geen schande genoeg doormaakt? Was dat erger, dan in de cel te zitten en de bezoekers naar je te zien staren en ze te hooren vragen, wie je bent en waarvoor je zat? Was het erger dan je door den wachter te laten roepen, zoodat philanthropen en gevangenisvormers met je konden praten — alsof je een dier was, dat men dichterbij fluit? En onthou dit nu goed, Bob: als je je leven lang rechtuit wilt gaan zonder iets te doen, waardoor je gevaar loopt, dan vind ik dat best, en ik zal je helpen. Als je van plan bent, te vergeten, dat je met Peter Borden nog iets te vereffenen hebt — dan zal ik je daar geen verwijt van maken. Het zijn jouw zaken — niet

'n Aardig hoekje in een van Noord-Hollands schilderachtigste dorpjes, het te meinig gekende Groet.

de mijne. Maar één ding zeg ik je, jong, als je er nog net zoo over denkt als vroeger — dan heb je nu je laatste en eenige kans. Dit moet je niet uit 't oog verliezen."

Bob aarzelde. Hij wist, dat Todd de waarheid sprak. En hij wilde Borden doen boeten. Hij verachtte zijn eigen besluiteloosheid. Hij hield zichzelf telkens en telkens weer voor, dat hij geen gewetensbezwaren kende. Hij haatte zijn trots en zijn eigen nauwgezetheid. Het scheen te duiden op slapte, weekheid, en hij wilde niet week zijn.

En nu voerde een machtige stroom hem mee. Hij verdacht noch Carmody noch Shannon van bij-motieven. Het kwam geen oogenblik bij hem op, dat één van beiden iets voor hem verzwegen. Zij waren zijn vrienden; hij vertrouwde beiden onvoorwaardelijk, en zij zetten hem ertoe aan. Ze rieden hem, dat hij de obligaties van Borden zou stelen en den kleinen, onberispelijken man in de diepste ellende storten. Hem misschien zelfs naar de staatsgevangenis zenden wegens verduistering. Bob was verblind door dat idee. Het was zoo moeilijk, zich Borden vóór te stellen in de gevangenis, wit dragend, katoenen hemden makend, zwoegend over de dagtaak, die voor elken gevangene verplichtend is.

Wraak! Veiligheid! En veron-dersteld, dat hij het deed? Was het niet Borden's eigen schuld?

Het was de laatste kans. De eenige kans. Todd raadde het aan. Carmody raadde het aan. Carmody garandeerde hem veiligheid — zelfs indien hij ontdekt werd. Er was een doodelijke ironie in de situatie, een parallel die een onweerstaanbare aantrekking op Bob uitoefende. Het zou al mooi geweest zijn, zijn rekening met Borden, door welke wraak ook, te vereffenen; maar een vergelding als déze, die precies dezelfde ellende over hem zou brengen, als Bob's eigen deel geweest was — De jonge man keerde zich om en keek zijn vriend in het gezicht. „Wil je me één vraag eerlijk beantwoorden, Todd?"

„Zeker, jongen, zeker."

„Hoe zou Kathleen dit opnemen?"

Todd glimlachte. „Tob je daarover? Ze zou het zeker begrijpen."

„Zou ze blij zijn?"

„W-e-e-el — ik zeg niet, dat ze zou jubelen. Vrouwen zijn erg raar — vooral wanneer ze verliefd zijn. Ik denk, dat jij Kathleen beter kent dan ik. Zei ze niet altijd, dat ze zich kon verplaatsen in je gevoels tegenover Borden?"

„Ja."

„Zei ze ooit, dat ze niet wilde, dat je met hem afrekende, als je de kans kreeg?"

„N-neen."

„Waarom zou je dan niet je gang gaan en het haar vertellen, als alles achter den rug is? Er is dan niets meer aan te doen, en wanneer een vrouw ziet, dat ergens niets meer aan te doen is, maakt ze 't een man niet lastig meer."

„Zou ze me er niet om haten?"

„Och drommels — nee. Misschien vindt ze nog wel, dat je groot gelijk had."

Bob richtte zich op. „Ik zal het doen. Todd."

„Daar doe je verstandig aan, jong. Wanneer?"

„Vanavond."

„Fijn. Ik zal om het buiten van Lefty rond-scharrelen van zeven uur af. Als je den rommel beet hebt, geef je alles maar aan mij. Ik bewaar 't tot 's morgens en dan kun je 't verdonkeremen, waar je maar wilt. Afgesproken?"

„Ja."

Bob keerde zich bruusk om en verliet zijn vriend. Hij was zonderling opgewonden, en vreemd-onbehaaglijk te moede. Hij stond zijn gedachten niet toe, af te dwalen naar Lois. Toch stond zij steeds op den achtergrond als een droeve, verwijtende gestalte. Hij wilde er niet over denken, dat ook zij

zou moeten lijden; hij wilde er niet aan denken, dat zij hem zou verachten. Hij trachtte alles te vergeten behalve dat hij Borden haatte, en dat Borden verantwoordelijk was voor alles, wat hij deed, en elke straf verdiende. „Oog om oog en tand om tand," herhaalde hij in zichzelf.

Hij at iets in een bescheiden lunchroom. Het eten was flauw en zonder geur of smaak. De minuten gingen onverbiddelijk voorbij. Toen hij thuis kwam, stonden Lois en haar vader op 't punt, uit te gaan. Loiskwam naar 'm toe met uitgestoken handen.

„Bob! Waar ter wereld heb je gezeten?"

„Ik had 't druk." Hij was niet mededeelzaam. Zijn blik dwaalde langs haar heen en bleef rusten op de gestalte van Peter Borden. Hij hield zichzelf voor, dat hij Borden bitter haatte; dat niets in het leven meer meetelde dan dat ééne: dien man te zien boeten.

Zwaar geboomte te Egmond a. d. Hoef.

„Vandaag? Op Labor Day?"

„Ja."

Lois was zenuwachtig. Bob was in spanning en afgetrokken.

„Wij gaan uit met Bruce Richardson, Bob; wil je niet meegaan? Hij zou 't erg prettig vinden."

„Nee. Het spijt me."

„Blijf je thuis?"

„Ja. Ik ben moe. Ik wilde vroeg naar bed gaan."

Zij voelde iets als verlichting. Wat er ook met den jongen aan de hand was, hij zou ervan bevrijd zijn tot morgenochtend. Toen ging de schel aan de voordeur, en Richardson kwam binnen; vriendelijk en glimlachend. Hij herhaalde Lois' uitnodiging aan Bob en weer werd ze afgeslagen. Zij gingen heen.

Bob nam een boek en ging in de bibliotheek zitten. Maar hij las niet. Na een uur stond hij op en haalde een papier uit zijn zak. Hij stond versteld van Carmody's almacht. De combinatie van de brandkast. Bob draaide de schijf — rechts, links, rechts en toen weer links. De deur ging open.

Bob Terry ademde diep. Zijn vingers sloten zich om het pakje obligaties. Twee honderdduizend dollar! Het was ongeloofelijk. Zoo'n klein pakje. Hij sloot de brandkast, duwde de obligaties in

zijn zak en verliet het huis. Zijn hoofd bonsde. Een bittere glimlach speelde om zijn lippen. Eerst had hij in de gevangenis gezeten — en nu had hij een misdaad begaan. De omgekeerde volgorde. Hij werd gedragen door een soort van overmoed. Hij trachtte niet na te denken.

Todd stond bij het park van Lefty naar de lucht te staren. Hij gaf den buit over aan den grooten kerel. Todd liet een vaderlijke hand op zijn schouder vallen en trachtte hem op zijn ruwe manier gerust te stellen. Toen nam hij den jongen man mee op een lange wandeling. Ze liepen mijlen en spraken bijna niet. Het was middernacht, toen zij scheidden en één uur, toen Bob het groote, stille huis bereikte, dat ver naar achteren lag op het fluweelen grasveld.

Lois en haar vader waren om elf uur thuisgekomen. En Lois had aan Bob's deur geluisterd naar het geluid van zijn ademhaling. Zij hoorde niets. Ze klopte. Er kwam geen antwoord. Ze deed de deur open en keek naar binnen. Bob was niet in de kamer. Hij was niet beneden.

Zij liet haar eigen deur op een kier staan, en deed het licht uit. Ze werd vervolgd door dat ellendige voorgevoel van naderend onheil. Ze wachtte — zonder te weten waarom.

Om één uur kwam Bob thuis. Hij liep zachtjes, alsof hij bang was, iemand wakker te maken. Zij zag hem zijn kamer binnengaan, hoorde het electrisch licht aandraaien.

Zij ging naar bed en sloep rustig. Maar den volgende morgen ontmoette ze Bob in de hall en vroeg hem terloops:

„Wat heb je gisteravond nog gedaan, Bob?"

Ze had het niet bedoeld als een valstrik — en hij keek haar vlak in het gezicht en antwoordde met een leugen:

„Niets. Ik ben naar bed gegaan vlak nadat jelui weg waren — en heb den heelen nacht vast geslapen."

EEN EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Dien morgen — Dinsdag — ontbeet Bob niet ten huize Borden. Nadat hij Lois verteld had, dat hij den heelen avond was thuisgebleven, ging hij de stad in en zocht Todd Shannon op.

Todd straalde. Zij gingen samen naar een fijne lunchroom en bestelden koffie. Toen overhandigde Todd Terry het onschuldig uitzien-ende pakje, dat twee honderdduizend dollar waarde bevatte aan verhandelbare effecten.

„Hier zijn ze, jong."

Bob duwde ze haastig in zijn borstzak. Hij was zenuwachtiger dan hij zelf wilde toegeven.

„Vannacht niet veel geslapen, Todd."

„Dat kan ik me best begrijpen. 't Is een hoop geld."

De oogen van den jongen man werden somber. „Denk je, dat alles goed zal gaan?"

„Goden! Ja. Maak je niet te sappel. Je kunt John Carmody vertrouwen."

„Daaraan dacht ik niet." Bob keek zijn reusachtigen vriend aan. „'t Is gek, Todd. Ik ben veroordeeld voor een misdaad en heb er een straf voor uitgezeten. Maar wil je wel gelooven, dat dit de eerste gemeene streek is, dien ik ooit van m'n leven heb uitgehaald?"

„Nu ja, je hebt nu in werkelijkheid gedaan, waar ze je eerst den naam van hadden gegeven!"

„Dat schijnt zoo. Ik geloof, dat 't heel natuurlijk is, dat ik nerveus ben. Ik kan er niets aan doen. En toch —"

„Nou — 't is nou gebeurd, hè?"

„Ja, 't is gebeurd."

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Het gevaar van de uitverkoop.

Zeker, er is gevaar bij, en velen onzer weten dat maar al te goed.

Het is alsof er 'n zekere betoovering uitgaat van die uitstallingen, waar overweldigende koopjes roepen en lokken. En maar al te gretig kopen we soms, om later, als we het gekochte kalm en nuchter bekijken, tot de slotsom te komen, dat we eigenlijk bekocht zijn. Want de gekochte hoed is wel heel mooi op zich zelf, maar we hebben niets, letterlijk niets, waarbij we hem kunnen dragen. De goedkope jurk, waar we zoo blij mee waren en die toch werkelijk ons nummer draagt, is aanmerkelijk te klein. De mooie kousen voor weinig geld ver toonen foutjes. De voordeelige coupon blijkt te klein voor het eene en te groot voor het andere doel. Zoo zouden we kunnen doorgaan tot in het oneindige haast.

Of de uitverkoop dan zoo iets verfoeilijks zijn? Och neen, niet wanneer men er heen gaat met een koel hoofd en na verstandig overleg. Men zal dan al spoedig tot het inzicht komen, dat al wat als spotgoedkoop wordt aangeprezen, daarom nog niet altijd werkelijk goedkoop is. Men zal bemerken, dat de voormalige prijzen, zoo overredend boven de uitverkooprijzen genoteerd, dikwijls fancy-prijzen zijn. Men zal begrijpen, dat sommige magazijnen zich extra waren aanschaffen, welke in den uitverkoop tijd, door suggestie, grif verkocht worden tegen normale prijzen. Er zijn werkelijk vrouwen, die niet zijn opgewassen tegen de verleiding der uitverkoop, die thuis komen met 'n theemuts en 'n nachtluchtje en wie weet wat al meer als ze enkel 'n corset hadden willen kopen. Laten zij, ten minste als haar beurs niet al te ruim gespekt is, liever ver blijven van al de verlokkingen waaraan ze geen weerstand kunnen bieden. Ze zullen voordeeliger uit zijn, wanneer ze slechts dan kopen, als ze werkelijk iets nodig hebben, als ze er kalm den tijd voor kunnen nemen en precies overleggen kunnen wat en hoeveel ze nodig hebben.

Als we werkelijk willen profiteren van de uitverkoop, laten we dan tevoren zorgvuldig nagaan wat we nodig hebben en laten we ons nooit verlokken om dingen te kopen, enkel en alleen omdat ze „werkelijk aardig voor het geld” zijn.

Dingen, die niet mooi zijn, maar alleen „aardig voor het geld”, zullen ons ten slotte nooit voldoen

en zulke dingen moesten we nooit kopen. Dan liever wachten tot we iets kopen kunnen, dat werkelijk naar onzen smaak is en van blijvende waarde wezen kan.

En dan: wat we niet nodig hebben is, wanneer we gedwongen zijn zuinig te leven, *altijd* te duur voor ons.

* *

Maar ja, als we nu bekocht zijn thuis gekomen, laten we dan niet bij de pakken neer gaan zitten, maar zien wat er nog te redden valt.

Zomermodes van allerlei aard voor verschillende meersgesteldheden.

Misschien kan de te kleine jurk nog aardig vermaakt worden voor het oudste dochttertje; misschien is van het te kleine lapje toch nog 'n aardige jurk te maken als we er wat garneering bij nemen; misschien zijn de kousen nog netjes bij te werken.

En dan, als de koopjes, die in den kwaden zin „koopjes” zijn geworden ons, een gevoelige les hebben gegeven, die ons behoedt voor verdere stropen op dat gebied, wel, dan zijn ze ten slotte toch nog hun geld waard geweest!

THÉRÈSE.

Hoeden om zelf te maken.

Voor al wie wel eens zelf hoedjes in elkaar knutselt is de baret wel een der gemakkelijkste vormen om te maken. En de baret behoort tot de kleine hoedjes, welke nu wel 't meest en vogue zijn, vooral om te dragen bij sportpakjes of bij 'n eenvoudig mantelpak.

Zoo'n baret kan van allerlei stoffen gemaakt worden, maar men kan ze ook, met veel succes, haken. Men kan de heele baret haken, liefst van wol met zijde, maar men kan ook den bodem knippen van een of andere stof en den rand eraan haken. Heel elegant is 't daarbij een bijpassende sjaal te dragen, waarvan de einden zijn afgewerkt met haakwerk en franje, passend bij het haakwerk van de baret. Ook chenille is uitstekend geschikt voor het haken van een baret, terwijl men ze eveneens in elkaar kan naaien van strooband.

Zoo'n baret moet op de goede manier gedragen worden, hoog op aan den eenen en laag neerhangend aan den anderen kant. Een lint, voor langs den bodem gelegd en terzijde uitlopend in 'n strik of 'n paar kwasten, kan als garneering dienen.

* *

Colliers van rubber. Weet ge, dat de allernieuwste halskettingen van rubber zijn gemaakt? Ze bestaan uit smalle rubberkoordjes in prachtige kleuren, welke hier en daar met metalen kralen worden bijeen gehouden. Vaak heeft zoo'n ketting lang neerhangende einden, welke ofwel van voren, ofwel op den rug tot sieraad dienen.

* *

Nog een kettingen-nieuwtje is de combinatie van kralensnoer met lavallière. De smalle crêpe de chine scarf wordt door groote houten en metalen kralen geregen, die om den hals liggen, terwijl de

einden van de lavallière van voren tot een strik worden samengebonden.

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0,55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0,35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toeslag. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maalt patronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0,20.

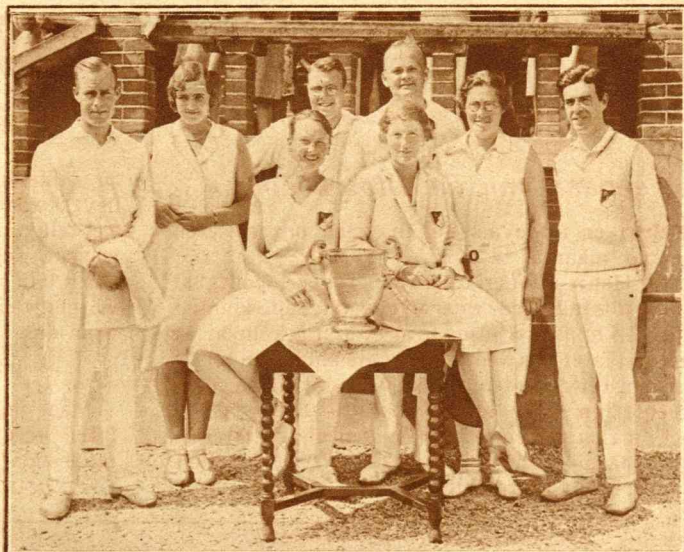
SUNLIGHT ZEEP

Door het gebruik van Sunlight ZEEP een schoonere wasch en langeren duur van Uw goed

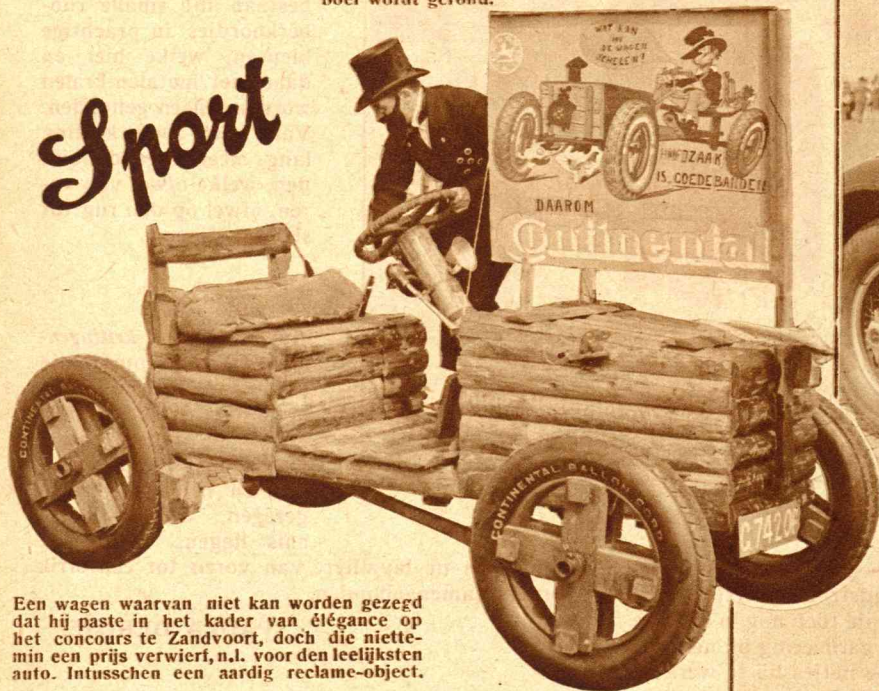
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

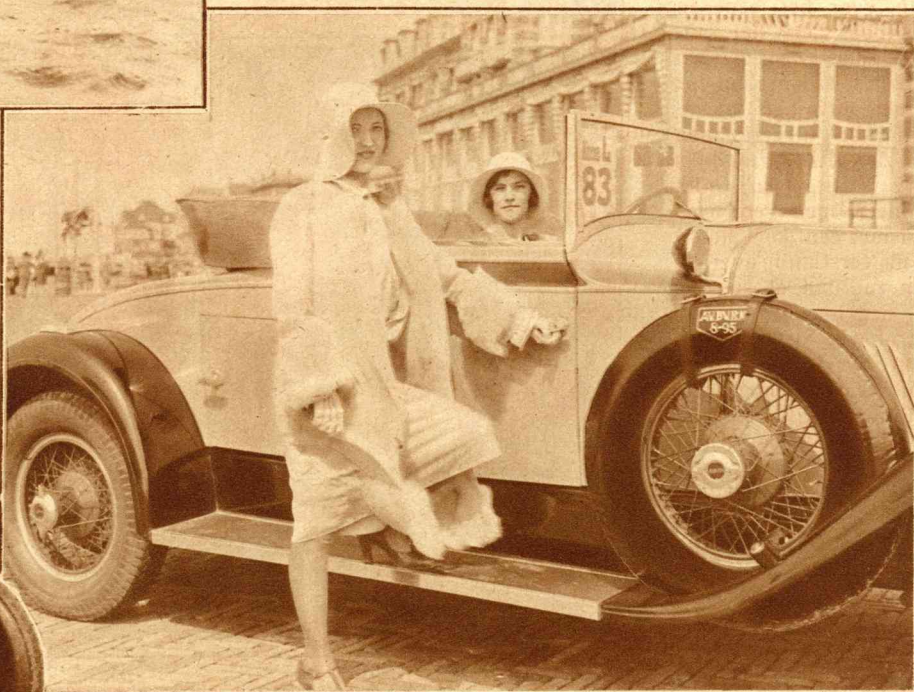
De Kaagweek. De schoone Kagerplassen hebben dezer dagen zeilend Nederland weer rond haar boorden geschaard gezien. Kiekje tijdens den damesjollen-wedstrijd. De boei wordt gerond.

De Amsterdamsche tenniscub D.D.V. won Zondag te Arnhem het Nederlandsche clubkampioenschap. Kiekje van de kranige kampioensploeg.

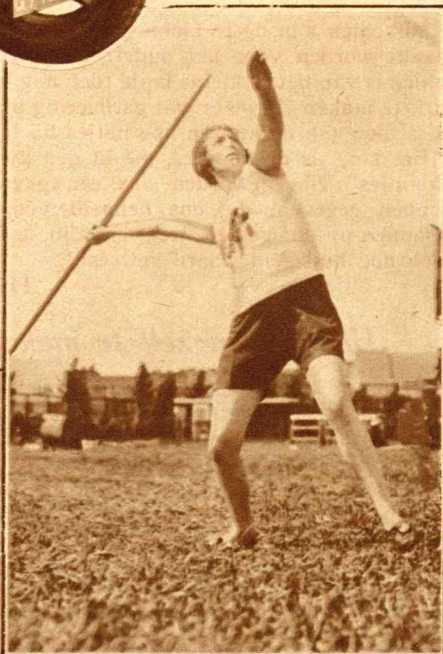
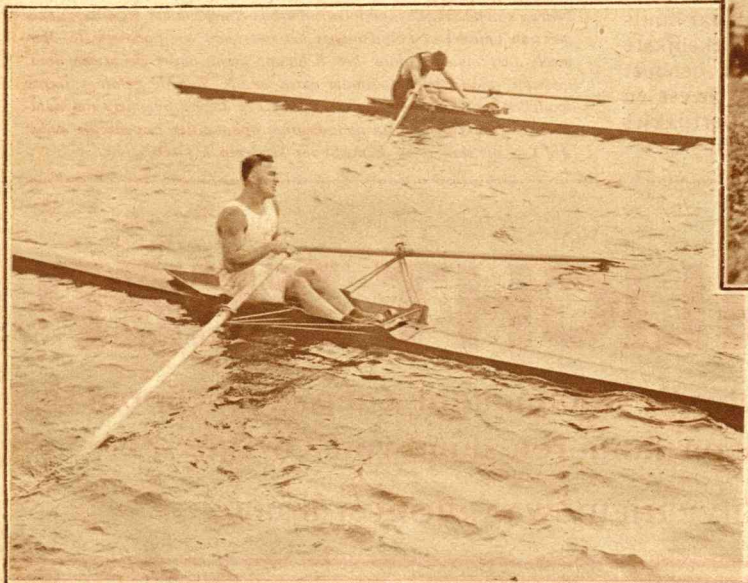

Een wagen waarvan niet kan worden gezegd dat hij paste in het kader van élégance op het concours te Zandvoort, doch die niettemin een prijs verwierf, n.l. voor den leelijksten auto. Intusschen een aardig reclame-object.

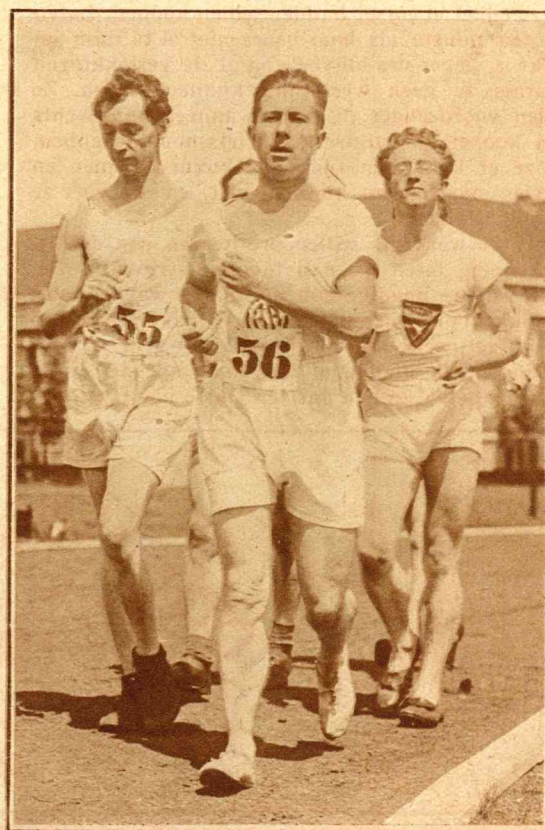

Het Concours d'Élégance te Zandvoort. Een bekoonde wagen, Auburn cabriolet, met 'n tweetal lieflijke bestuursters.

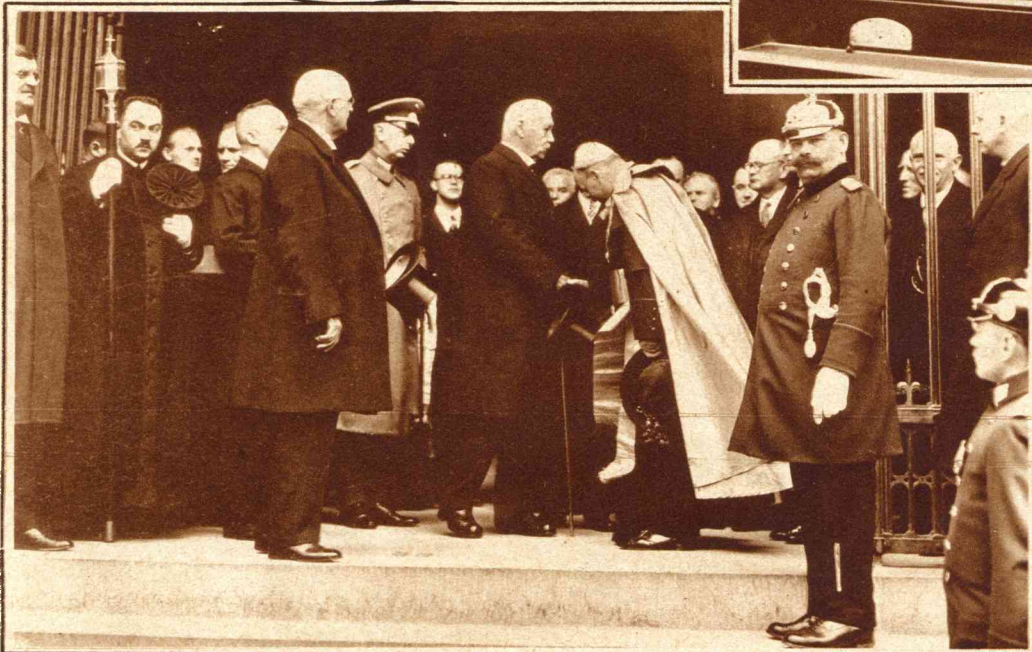
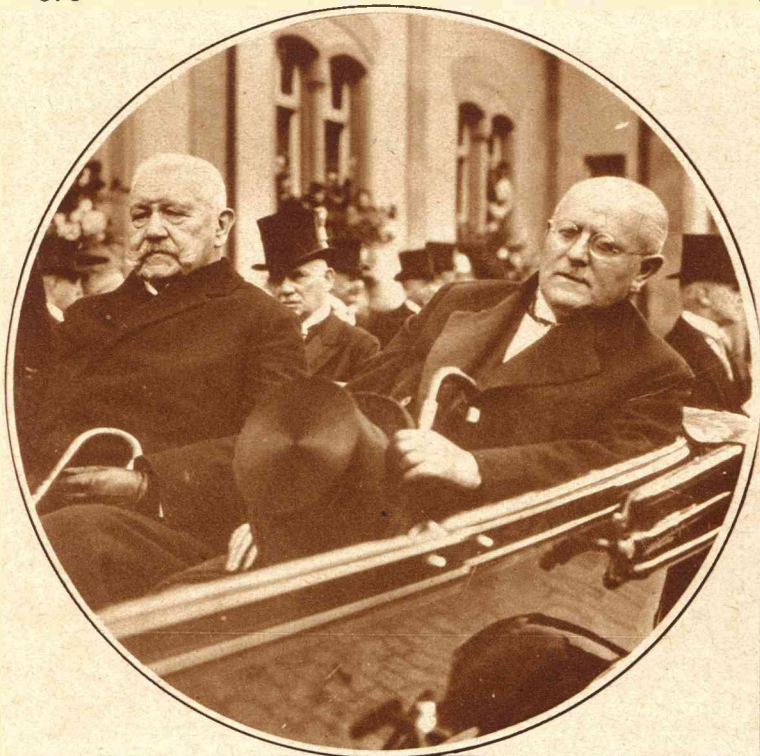
De Nederlandsche Roeikampioenschappen te Sloten. De Spaarne-man (Cox (op den voorgond) werd in het nummer skiff geklopt door Boerma.

Kampioenschappen van den A.A.B. op de sintelbaan. Mej. de Bock, die het record kogelstooten verbeterde, won tevens het nummer speerwerpen.

Athletiek op onze sintelbaan. Aardig moment uit 't nummer 3500 M. snelwandelen op de kampioenswedstrijden van den A.A.B.

Nu de Fransche en Engelsche bezettingstroepen het Rijnland definitief hebben ontruimd viert de Duitse bevolking haar bevrijdingsfeest. Onder ontzaglijk enthousiasme reisde de president der Republiek Von Hindenburg door het ontruimde gebied. Te Mainz werd in zijn tegenwoordigheid een monument onthuld (een vrouw, die uit een diepen droom tot nieuw leven ontwaakt), dat de bevrijding symboliseert.

Bovenaan links in cirkel: De krasse grijsaard rijdt door de drukbevolkte straten met aan zijn zijde den Beierschen Minister-president Held.

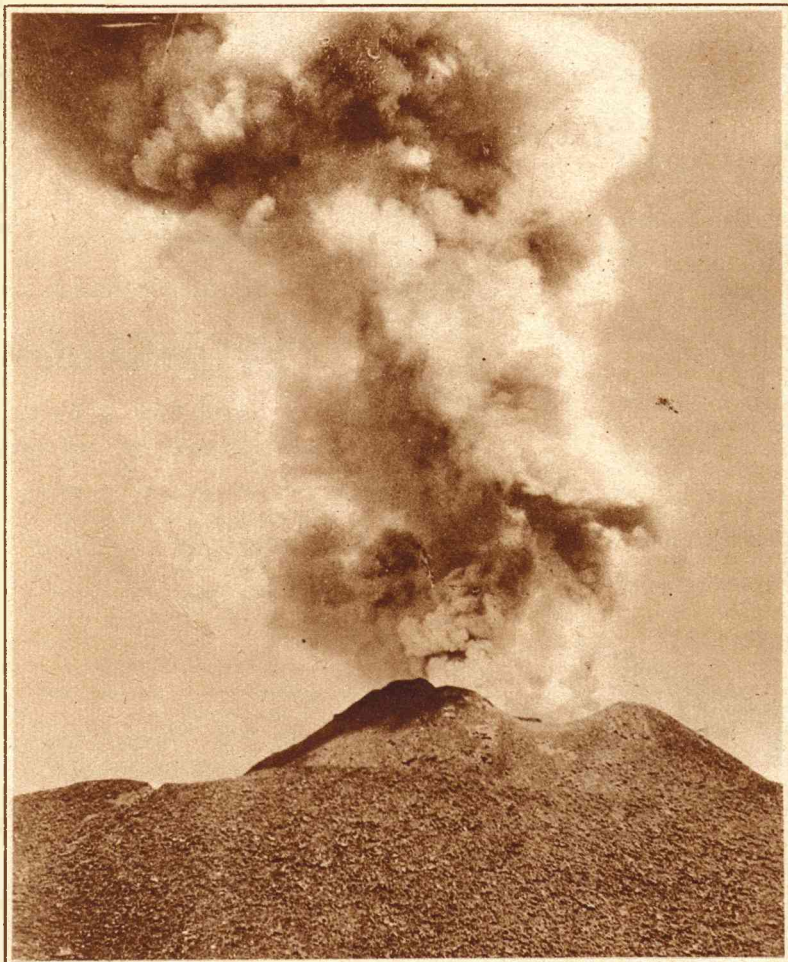
UIT OOST

Aan den ingang van den beroemden Dom te Spiers werd de Rijkspresident door de kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders begroet.

Hier ziet u hoe een ontzaglijke menigte in de bevolgde straten te Spiers op de been was om den grijzen veldmaarschalk-president op uitbundige wijze te begroeten.

De Bey van Tunis bezocht Parijs en werd officieel door President Doumergue ontvangen.

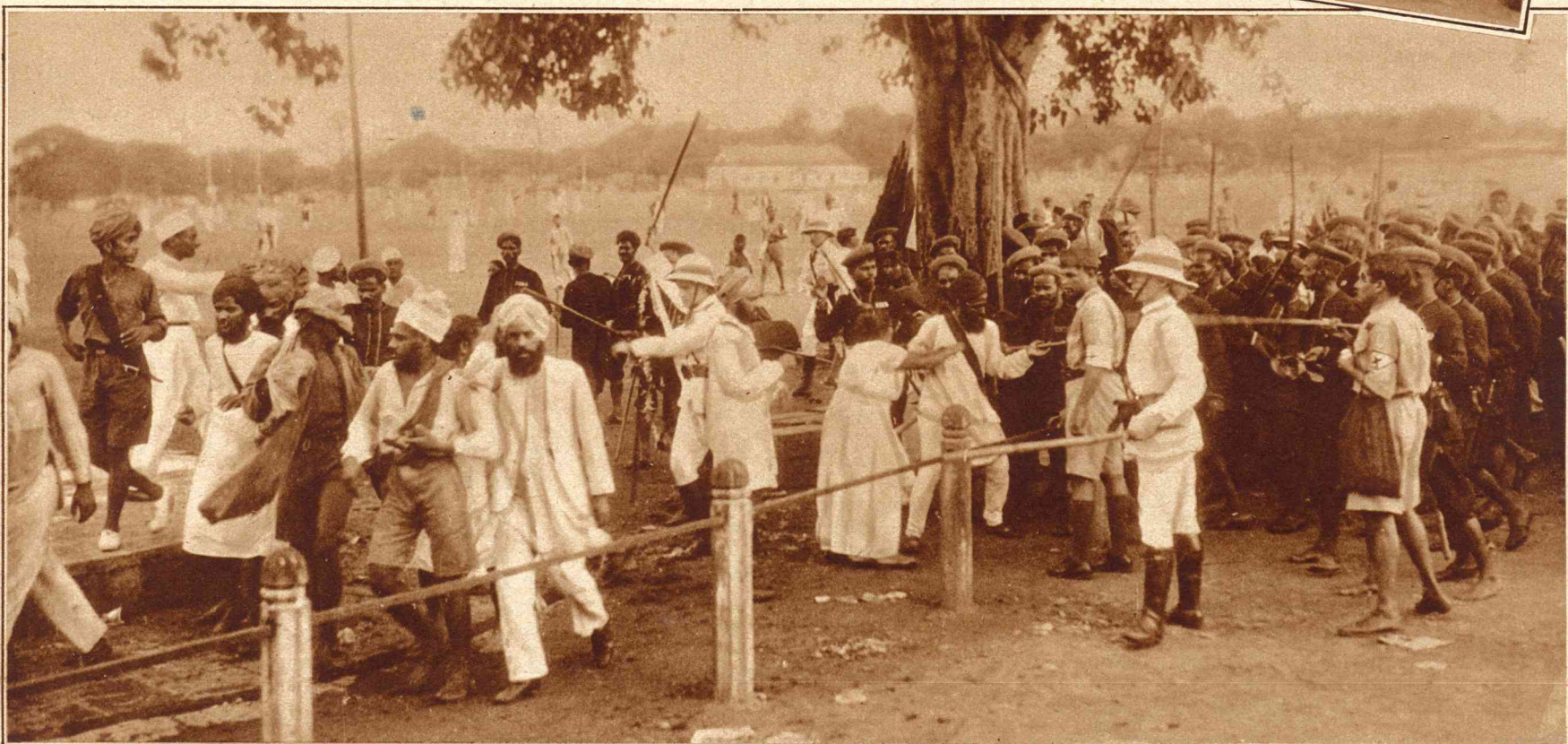

De Vesuvius-uitbarstingen zijn wederom begonnen.

In Marokko bestaan de lijfstraffen nog. Een typische foto van de tuchting van een dief.

EN WEST

De woelingen in Britsch-Indië duren nog steeds voort. Gevechten tusschen manifestanten en politie zijn er nog aan de orde van den dag. Uit de berichten, die ons uit dat verre gewest toekomen, vernemen we dat er het dikwijls lang niet zachtzinnig toegaat: dat moge ook blijken uit deze foto door onzen agent aldaar genomen, en waarbij duidelijk valt op te merken, dat de politie-agenten van hun lange stokken wel gebruik weten te maken, wanneer demonstranten uiteengejaagd moeten worden.

Dat verschrikkelijke gevoel van oververmoeidheid verdween nadat ik Phosferine gebruikt had.

"Eenigen tijd geleden werd ik gemarteld door kortademigheid en was toen in zeer neerslachtigen en zenuwachtigen toestand. Niets scheen mij te kunnen helpen, ofschoon ik al vele middelen geprobeerd had. Toen riep men mij aan een proef te nemen met Phosferine en reeds na een paar dagen constateerde ik een verbetering in mijn toestand. Ik genas volkomen en binnen een maand was ik een heel ander mensch. Dat verschrikkelijke gevoel van oververmoeidheid verdween en ik herwon mijn verloren kracht; mijn wangen herkregen hun gezonde kleur en mijn heele zenuwgestel was als vernieuwd; mijn gezondheid was weer heelmaal in orde. Mijn man en de kinderen gebruiken nu ook Phosferine als voorbehoedmiddel tegen kouvatting en influenza in den winter. Bij de eerste aandoeningen nemen wij direct onzen toevlucht tot Phosferine en het faalt nooit."

(Origineele brief ligt ter inzage.)

Vanaf den eersten dag dat U Phosferine gebruikt, zult U Uw zelfvertrouwen, levenslust en energie herwinnen. Het laat U beter eten en U zult er even gezond uitzien als U zich voelt. Phosferine is niet een "geneesmiddel", maar een "versterkingsmiddel". Het bevat geen voor het hart of de tanden schadelijke bestanddelen en het veroorzaakt geen verstopping. Het wordt aan kinderen met dezelfde goede resultaten gegeven.

Een paar druppels Phosferine in minder sterke dranken, zooals kwast, limonade, enz., maken deze dranken zeer aangenaam en heilzaam.

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Zwakke v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
Hoofdpijn		Kortademigheid

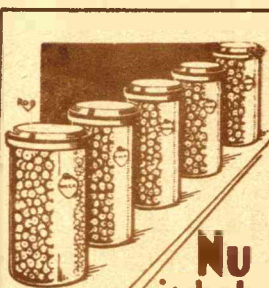
In Tablet- en Vloeibaren vorm; in drie grootten verkrijgbaar; à f 1.—, f 2.35 en f 3.75 bij alle Apothekers en Drogisten.

De grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED, LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N. V. V/H HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM

Nu is het **WECK** tijd!

maar alléén met **TOESTELLEN INMAAKGLAZEN GUMMIRINGEN**

merk

WECK

kunt U „wecken“

Let daarom bij aankoop op het merk!

Prijzen belangrijk verlaagd!

De Pijn
in 3 seconden verdweenen

Eén druppel slechts van deze wonderlijke vloeistof en ge kunt weer nauwe schoenen dragen en dansen en wandelen zonder de minste last. Spoedig daarna verschrompelt de likdoorn en laat los.

Evenals een dood velletje kunt ge hem wegnemen. Dit maakt het gevaarlijke snijden overbodig. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijdert den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden.

Voor alle soorten likdoorns en ekster-oogen, oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend „GETS-IT“

GETS-IT

De knappe moderne en elegante

vrouw zal steeds aantrekkingskracht bezitten en de aandacht trekken. Maar gratie en charme komen eerst dan tot hun volle recht, als zij met slankheid gepaard gaan. Het is daarom zaak het Gewicht te beperken en dit kan zonder eenig gevaar voor de gezondheid en zonder diët door middel van Facil-Pastilles geschieden.

Dit volkomen onschadelijke vermageringsmiddel is verkrijgbaar in Apotheken en drogistijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referenties van personen, die door Facil slank zijn geworden, zijn aan iedere buis toegevoegd.

ALTIJD EEN WERKKRING VOOR DEN VAKMAN.

Voor den ook theoretisch grondig onderlegden technicus is er altijd werk in onzen zich meer en meer industrialiseerenden tijd.

Studeer techniek thuis in Uw vrije uren! P.B.N.A. kan U vooruit brengen, haar schriftelijke lessen, door 72 leeraren in alle technische vakken gegeven, kunnen U overal bereiken.

2600 leerlingen profiteeren ervan, duizenden anderen heeft P.B.N.A. al vooruit geholpen.

Thans gij?

Door het geheele land gelegenheid tot het bespreken van studiebelangen.

Vraagt het kosteloos uitvoerig prospectus.

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNISCHEM
DIRECTIE: E. J. ROTHUIZEN EN F. WIND
ARNHEM Studeer techniek thuis!
Afd. 10 TEL. 22569

VACANTIE!

Abonné's, die „De Stad Amsterdam“ aan hun vacatie-adres wenschen te ontvangen, kunnen dit opgeven aan ons kantoor en aan de bezorgers; tegenwoordig en vacatie-adres opgeven en voor de week-abonné's het abonnem.-geld van 12½ ct. p. w. bijvoegen. Aan opgeven zonder bijvoeging van het verschuldigde bedrag wordt geen gevolg gegeven.

De Administratie

„ALLES“ met een

Voigtländer

Een levendig beeld van Uw kleine lieveling wenscht gij toch zeker?

Hoe natuurlijk doet zoo'n amateur-opname het, mits zij goed gemaakt is. Voor een goede kiek heeft men echter een goede camera noodig. En daar bovendien de platen of films voor een Voigtländer-camera evenveel kosten als voor een camera zonder merk, kan uwe keuze toch niet moeilijk zijn? In elken fotohandel kunt U Voigtländer-apparaten krijgen (voor platen en voor films) in diverse formaten. Vraagt Uw handelaar, of laat U direct een catalogus H 30 toezenden door:

Voigtländer & Sohn A.G. - Braunschweig

Ajenten voor Nederland: N.V. „FOTOPHARM“ - Amsterdam-C.

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Een abonnement voor weinig geld en dan nog een gratis verzekering op den koop toe.

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken

hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep.

Uitkeeringen:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.—
bij dood	600.—
bij verlies van 1 hand, voet of oog	300.—
bij verlies van 1 duim of wijsvinger	60.—
bij verlies van een anderen vinger	30.—

Zie de Polis-voorwaarden.

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62½ per drie maanden 1)

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

Adverteeren... is bekend blijven!

DE STAD AMSTERDAM
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262, Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62½; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; voor het overige buitenland: f 2.25 of f 2.50; losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.